Do anh Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

Tòa án Cách-Mạng kết thúc vụ xử đầu tiên liên quan tới Ngô-Đình-Cẩn

NGÔ-ĐÌNH-CẨN RUN RẨN LÃNH ÁN TỬ HÌNH

NĂM THỨ I – SỐ 18 GIÁ 9 ĐỒNG NGÀY THỨ SÁU 24-4-1964 (15 tháng 3 Giáp-Thìn)

Chính Luận

Tranh đấu cho Tự-Do Dân-Chủ tiến tới Thống-Nhất Hòa-Bình

Chủ Nhiệm kiêm Chủ Bút : ĐẶNG-VĂN-SUNG • 86 Lê-Lai – Sàigòn – Đ.T. 25.528 • Thư Ký Tòa Soạn : TƯ-CHUNG

TÒA-THÁNH LA-MÃ

và Đức Hồng-Y Mỹ Spellman

VẬN ĐỘNG ÂN GIẢM CHO CẨN?

TIN GIỜ CHỐT : Nguồn tin thông thạo nhưng chưa được xác nhận cho biết : Tòa Thánh La Mã và Đức Hồng Y Spellman đang vận động ân giảm cho Ngô-đình-Cẩn. Chưa rõ là giới chính thức Việt Nam đã nhận được văn thư gì về sự vận động này chưa. Chúng tôi loan tin này với tất cả sự dè dặt thường lệ.

Luật sư Trị thầy mặt cho 16 đân sự nguyên cáo

Hôi 16 giờ 20, Luật sư Trị thay mặt cho 16 đân sự nguyên cáo đã đưa đơn kiện Phan quang Đông và Ngô-đình Cẩn. Luật sư Trị nói đầu : « Nếu tôi không lầm thì tôi đã đã thân vân 4 hôm nay rồi... nếu tôi có nói gì thì cũng thế là lạc lạc không ? Kiến đã được đưa ra trước tòa. Rồi luật sư Trị nói về vụ ông Nguyễn đức Phương bị bắt giam và chết trong tay công an « như vậy trách nhiệm phải về bao. Họ chạy trốn bằng cách bảo rằng ông Phương tự tử ». Sau bản ngày (nếu kẻ viết bài này... « không lầm ») được ông Chưởng lý tuyên tội đơn sau cho một bức có thành ngoài tước mức thôi thì vô được thêm ưu thế được vô phía những đân sự nguyên-cáo được toàn dân ủng hộ, luật sư Trị đã buộc tội rất... yếu ớt, không có một luận cứ nào mới lạ hơn sự thâm vấn của ông Chưởng lý. Luật sư nói đi nói lại trong 25 phút rồi kết luận là ông Phương đã bị cô ép cho không phải là tự tử. Rồi luật sư xin tòa đạy Ngô-đình-Cẩn bồi thường cho bà Đinh-bích-Hồng (vợ ông Phương) 5 triệu đồng và 5 triệu đồng thất thu khác, tổng cộng là 10 triệu đồng. Rồi luật sư nói qua vụ mưu sát ông Trần-bá-Nam và nhà phát sau, xin tòa cho bà Châu thị Liên (vợ ông Nam) được hưởng cùng như các thân chủ của ông được : bồi thường như thân án Cách Mạng bọp ở Huế đã tuyên xử.

Sau 45 phút, luật sư chấm dứt lời buộc tội bằng một luận cứ "ăn chắc» 100 phần 100 là : toàn dân đang mong đợi sự phán xét của tòa để cho thích đáng các phần N.Đ. Cẩn.

Luật sư Nguyễn khoa Kiêm thay mặt cho 5 đân sự nguyên cáo

Hồi 17g.5 phút, Luật sư Nguyễn khoa Kiêm (sư Huế vào) đứng lên thay mặt cho 5 đân sự nguyên cáo khác đề phát biểu lại cảnh « ghê rợn » ở miền Trung dưới triều Ngô. Luật sư Kiêm cho rất trẻ tuổi, «đẹp trai và rất tận tình. Sau khi chứng minh rằng N.Đ. Cẩn đã quá ngoan cố trong lời khai, luật sư Kiêm viện dẫn luật Trung phân ra đề chứng minh rằng *người ra lệnh là chính phạm, kẻ thừa hành chỉ là tòng phạm*. N.Đ.Cẩn đã ra lệnh, thì phải bị buộc vào tội chính phạm. Sau 10 phút cố gắng buộc tội một cách hùng hồn, luật sư Kiêm qua vụ đã bồi thường và xin tha cho ông Bùi công Thuận được thi thường 1.527.000 đồng. Ông Thân

Tương thuật của Người-Điện-Ảnh

— Đa thưa tòa, tôi không biết bà này (tức bà Tuấn) và cũng đã bồi thường rồi.

Bà Tuấn khai :

— Tôi không quan biết bà Luyện nhưng tôi nợ tiền cho bà này.

Bà Luyện vẫn chối là không ăn cắp bà Tuất lần nào cả :

— Đa tui không có thì tui nói không có. Tôi có đi lần đi nhưng nhà ông Cẩn lớn mà không có khi nào thấy bà ai (Bà Tuấn) trong nhà.

Bà Tuất khai đã nợ tiền cho ông Cẩn tất cả 6 lần, đã từng vay sau bà cả Lê và đã đưa cho ông Cẩn 1 triệu, sau đó vì ông Cẩn đòi đúng 4 triệu nên bà Tuất đã phải bán nhà bán cửa lo cho đủ 4 triệu đưa cho ông Cẩn. Vì con trai

A xem tiếp trang 4

Bản án Ngô-đình-Cẩn

Hồi 9 giờ 5 phút tối 22-4 Tòa Cách Mạng tuyên xử Ngô đình Cẩn tử hình, tịch thu tài sản và buộc bị cáo bồi thường cho bà Đinh thị Hồng (vợ nhà thầu Nguyễn đức Phương) 2 triệu đồng thiệt hại, liên đới với tử tội Phan quang Đông bồi thường cho 21 nạn nhân đân sự nguyên cáo đã được tuyên xử ở trên.

Vì vụ ô.Bùi đăng Ngọc, Tòa truyền ba đồng ý nghỉ vân.

oOo

Ngô đình Cẩn được quyền gửi đơn lên Quốc Trưởng để xin ân xá trong vòng 24 tiếng đồng hồ.

Tuy vậy, đã không được ân xá, có thể Ngô đình Cẩn vẫn chưa phải thi hành ngay, vì trong vòng hai thềm tuần lễ lần cần sự nhiều vụ có thể liên can tới Cẩn.

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (Cựu Sinh viên Đại học Đà Lạt 1973-1975)

NẾU MỸ MUỐN RA ĐI THÌ NÊN ĐI NGAY...

TƯỚNG KHONG LE CÔNG PHẤN

về thái độ lưng chừng của Mỹ

• *Việt-Cộng hoảng sợ khi máy bay Mỹ sà xuống Hà-Nội nhưng Mỹ lại không tự tin nên không dám đánh ra Bắc.*

NƯU ƯỚC (AP). — Tướng Không Le tuyên bố nếu Mỹ đánh ra Bắc Việt thì đó là một việc hợp lý.

Tướng Khong Le công đã tuyên bố là Nga sẽ không giúp Trung Cộng. Chế độ Bắc Kinh và Bắc Việt đang ông hộ Việt Cộng ở miền Nam Việt Nam.

Trả lời « Fortune » tả Khong Le là một "người trung lập thật vững và chống Cộng». Ông nói : «Cộng sản chỉ đang nợp một nửa trung lập thôn tả ».

Khong Le phát hành cuốn sách *Mỹ ở Á châu thiếu cương quyết*. Ông nói : Bắc Việt sợ lực lượng Mỹ. Mùa hè 1963, một phân lực cơ Mỹ bay thấp ở Hà nội. Phi cơ bay đi bay lại trước khi đại bác cao xạ được mang ra. Điều đó làm nhà cầm quyền Hà nội sợ hãi. Nếu Mỹ tấn công ra Bắc là hợp lý. Nga sẽ không ủng hộ Trung Cộng ...

Khong Le khuyên các người Mỹ «Không nên rút ra khỏi Lào. Như hai năm trước đây, cũng không nên rút ra khỏi Việt Nam Cộng Hòa như nhiều người muốn. Nếu rút ra tức là rút một lượt khỏi Thái Lan, Đài Loan, Đại Hàn Lai và ra lệnh cho Đệ thất hạm đội ra khỏi Nam Hải. Nếu Mỹ muốn ra đi thì nên đi ngay đề tránh giao hiểu hết của chúng tôi được nhanh hơn ».

Khong Le nói : « Tại Đại Hàn, Mỹ đã học một bài học. Lực lượng cộng sản phải được lực lượng Hoa-Kỳ đương cự. Cần dạy dường như Mỹ quên bài học đó, không ai nghi ngờ lực lượng của Hoa kỳ, kể cả những người cộng sản, nhưng Mỹ lại không tự tin. Hãy nên tánh lực lượng của mình, Mỹ sẽ thấy là chánh sách của Mỹ thiếu cương quyết. Vì thế mà người Á châu không tin không biết được Hoa kỳ».

Tình hình Lào

VẠN TƯỢNG.— Phe đối chính phủ Lào vừa công bố tuyên bố cho rằng chính phủ liên hiệp mới sẽ lập chính phủ mới đề mạnh đề nội chuyện với Cộng sản. Các nước Tây Phương đã ngưng viện trợ nhưng phe đối chính vẫn cần tiền có lẽ do Thái giúp. Các nước Mỹ Ngũ Anh gặp nhau nhiều lần để tìm giải pháp. Phe Cộng Sản thì đòi lập lại chính phủ liên hiệp cũ có Cộng sản ở trong. Riêng trưởng Phu mi dường như đang vừa soạn tài chiến Vận Tượng để lập bắc một chính phủ thuần túy chống Cộng. Theo tin Ân, ông Phu-ma đã xác nhận tin ông từ chức.

Tin ngân quan trọng

— Mỹ Ngọc Anh đều tuyên bố sẽ giảm mức sản xuất các nguyên liệu chế tạo số khí-quyển tử.

— Tổng Thống Mỹ đã hội đàm với các lãnh tụ Quốc hội để trình bày về tình hình Việt Nam.

NGÀY THỨ BA GIẢI TỐC-CẦU THIẾU-NIÊN Á-CHÂU

V.N. QUÁ ĐỞ BỊ ÁN-ĐỘ CÀM CHÂN MIỀN-ĐIỆN HẠ MÃ-LAI-Á 5-2

SAIGON.— Tại sân Cộng Hòa, ngày thứ ba (22-4) Giải Tốc Cầu Thiếu Niên Á Châu lần VI, diễn ra giữa 4 nước gồm thuộc toàn Bắc Việt Nam — đã Dy — Miền Điện và Mã Lai Á.

Một trận cầu quá đỏ

Trận đầu mở màn, Việt Nam gặp Miền Điện. Trận đấu diễn ra một cách hồn nhiên. Suốt 80 phút giao tranh, không có lấy một « pha » gay cấn. Của thủ đối bên chỉ thay phiên nhau đá banh lên, đá banh xuống, không có một đấu pháp chi cả, khiến người ta tưởng tầng : Hai đoàn cầu nay mới tập đá banh. Chung cuộc vẫn không bên nào nó được tỷ số.

TRẬN THỨ NHÌ

Miền Điện gặp Mã Lai Á

Trái hẳn với trận trước, trận sau vô cùng sôi động. Trận đấu diễn ra một cách khoái lý. Miền Điện áp dụng đấu pháp 4-2-4 còn Mã Lai Á áp dụng đấu pháp cổ truyền Wm.

Miền Điện tỏ ra xuất sắc hơn, nên suốt 25 phút đầu banh luôn luôn ở trên phần đất Mã. Dưới áp lực của Miền Điện người ta mới nhận thấy rằng thủ môn Mã Chee Koong quả là xuất sắc, nên đã cứu nguy được nhiều lần cho Mã.

Miền Điện mở tỷ số

Nhưng một con đa không làm nổi được mùa xuân, và việc gì phải đến đã đến. Phút thứ 17, Miền Được hưởng quả phạt trực tiếp ở trên phần đất của Mã, bên cánh trái. Hiền hiền Ba Yee đã sang bên cánh phải. Hậu vệ Win Maung đón được chân xuống cho trung thông Maung Lat, anh này sút xéo vào lưới, trong lúc thủ môn Mã không kịp chạy qua đón đỡ.

Hool-Jin gỡ hòa cho Mã

Sau quả thăng đó, Miền Điện càng đâu áp mạnh. Và tả nội Maung Aye trước rất hiểu bên Ba Yee sau, với như «biến bỏ», nhưng đều bị thủ môn Mã bắt được.

Sau đó, nhân một đường banh đầu vào xuống bên phe một bên phần đất Miền, hữu biên Peng Choei trả vào giữa cho Hool Jin. Không bỏ lỡ cơ hội, Jin đá sút một cú " kỹ chỉ » banh vô ngay lưới Miền gỡ 1-1 cho Mã, ở phút thứ 28.

3 phút 2 trái

Đến vậy, Miền vẫn gây áp lực mạnh hơn và trong lúc banh lộn xộn trước khuôn thành Mã, tả nội Tin Nyunt đã nâng tỷ số lên 2-1 cho Miền, ở phút thứ 36.

Và 3 phút sau, hữu biên Ba-Yee đang ở trên phần đất Mã thì nhận được banh cần đồng đội, anh này sút bỗng sang bên mặt cho Maung Aye. Thủ môn Mã chạy ra đón thì Maung Aye sút xéo vào góc gần bên 3-1 cho Miền Điện.

Rồi 6 phút 2 trái

Tối đến, cả đôi bên đều giữ nguyên thành phần cũ. Hiệp nhì trận đấu có vẻ lăng dịu hơn. Phút thứ 22, hữu ông Tin - Sung lên cao, rồi thực sáu xuống cánh mặt cho Maung Aye, Anh này tả vào giữa. Hậu vệ Win Maung đón được sút lưng, banh bay thẳng vào trong lưới Mã góc lên 4-1.

Sau đó 6 phút, trong lúc banh lộn lộn bên góc trái khuôn thành Mã, tả ông Ba-Ru đã nâng tỷ số lên 5-1 cho Miền Điện.

Nhờ quả phạt đền Mã gỡ 2 – 5

Đến đây, ai cũng tưởng Mã đã nhà cam chịu thua với tỷ số 1 — 5, thì phút thứ 35 Mã may mắn được hưởng quả phạt đền và hữu ông Omar-Yusoff sút tung lưới Miền gỡ 2 — 5 cho Mã. Và tỷ số này giữ nguyên cho đến chung cuộc.

Tuy vậy, hữu biên Ba-Yee đang ở trên phần đất Mã thì nhận banh cần đồng đội, anh này sút bỗng sang bên mặt cho Maung Aye. Thủ môn Mã chạy ra đón thì Maung Aye sút xéo vào góc gần bên 3-1 cho Miền Điện.

Rồi 6 phút 2 trái

Tối đến, cả đôi bên đều giữ nguyên thành phần cũ. Hiệp nhì trận đấu có vẻ lăng dịu hơn. Phút thứ 22, hữu ông Tin - Sung lên cao, rồi thực sáu xuống cánh mặt cho Maung Aye, Anh này tả vào giữa. Hậu vệ Win Maung đón được sút lưng, banh bay thẳng vào trong lưới Mã góc lên 4-1.

Sau đó 6 phút, trong lúc banh lộn lộn bên góc trái khuôn thành Mã, tả ông Ba-Ru đã nâng tỷ số lên 5-1 cho Miền Điện.

Nhờ quả phạt đền Mã gỡ 2 – 5

Đến đây, ai cũng tưởng Mã đã nhà cam chịu thua với tỷ số 1 — 5, thì phút thứ 35 Mã may mắn được hưởng quả phạt đền và hữu ông Omar-Yusoff sút tung lưới Miền gỡ 2 — 5 cho Mã. Và tỷ số này giữ nguyên cho đến chung cuộc.

NGÀY THỨ SÁU

Mỹ có võ khí mới Hơi cân não điệt người trong nháy mắt

HOA THỊNH ĐỐN (AFP).— Hôm 21-4 các giới Ngũ giác đài cho hay từ ba năm nay, một xưởng tại Newport (Indiana) sản xuất một loại hơi kết sức độc hơn trong chiến tranh, «ánh danh » hơi cân não ».

Người ta cho rằng số khí hóa học này đủ sức giết một người trong một phút. Hơi độc này làm cho rất lâu đột tử làm ít lắm các cơ thể chính yếu. Hơi độc mới này có thể được dễ vào bầu trên, mà bọc đạn trong phần.

Tại Ngũ giác đài, người ta không hình bình chính thức gì về công cuộc sản xuất loại hơi này, nhưng vài chuyên viên quốc gia cho biết ngăn sống Mỹ của phái đầu đầu trong đó hợp về khí hóa học đề làm cho thế không bị xâm lăng.

ĐẠI-HÀN VẪN HỖN LOẠN

HÁN THÀNH (AFP).— Hôm 17 tháng tư có tới 200 đến 300 sinh viên biểu tình tại Hán Thành. Tình trạng cấm thành từ 5 ngày nay tăng thêm đôi chút. Tình trạng rối loạn này tạo ra một không khí "tiền không khoảng». Binh ở cảnh gác đều mặt các thà phố chính phủ. Cảnh binh cảnh gác trước đại học đường. Mỗi ngày đều có tranh đấu lại quốc hội. Bắc-chí đường tin với những hàng chữ đỏ tu. Biểu ngữ của những người biểu tình tố cáo chính phủ "Phác chánh Hy tạo ra những áp đoàn mới mà không lại tức được những tệ đoan cũ, ép bức các nhà đề quốc và bao thường những kẻ phản bội bán nước.

Khong Le phát biểu cuộc phỏng vấn Mỹ ở Á châu thiếu cương quyết. Ông nói : Bắc Việt sợ lực lượng Mỹ. Mùa hè 1963, một phân lực cơ Mỹ bay thấp ở Hà nội. Phi cơ bay đi bay lại trước khi đại bác cao xạ được mang ra. Điều đó làm nhà cầm quyền Hà nội sợ sự bắt. Nếu Mỹ tấn công ra Bắc là hợp lý. Nga sẽ không ủng hộ Trung Cộng ...

Khong Le khuyên các người Mỹ «Không nên rút ra khỏi Lào. Như hai năm trước đây, cũng không nên rút ra khỏi Việt Nam Cộng Hòa như nhiều người muốn. Nếu rút ra tức là rút một lượt khỏi Thái Lan, Đài Loan, Đại Hàn Lai và ra lệnh cho Đệ thất hạm đội ra khỏi Nam Hải. Nếu Mỹ muốn ra đi thì nên đi ngay đề tránh giao hiểu hết của chúng tôi được nhanh hơn ».

Khong Le nói : « Tại Đại Hàn, Mỹ đã học một bài học. Lực lượng cộng sản phải được lực lượng Hoa-Kỳ đương cự. Cần dạy dường như Mỹ quên bài học đó, không ai nghi ngờ lực lượng của Hoa kỳ, kể cả những người cộng sản, nhưng Mỹ lại không tự tin. Hãy nên tánh lực lượng của mình, Mỹ sẽ thấy là chánh sách của Mỹ thiếu cương quyết. Vì thế mà người Á châu không tin không biết được Hoa kỳ».

Tình hình Lào

VẠN TƯỢNG.— Phe đối chính phủ Lào vừa công bố tuyên bố cho rằng chính phủ liên hiệp mới sẽ lập chính phủ mới đề mạnh đề nội chuyện với Cộng sản. Các nước Tây Phương đã ngưng viện trợ nhưng phe đối chính vẫn cần tiền có lẽ do Thái giúp. Các nước Mỹ Ngũ Anh gặp nhau nhiều lần để tìm giải pháp. Phe Cộng Sản thì đòi lập lại chính phủ liên hiệp cũ có Cộng sản ở trong. Riêng trưởng Phu mi dường như đang vừa soạn tài chiến Vận Tượng để lập bắc một chính phủ thuần túy chống Cộng. Theo tin Ân, ông Phu-ma đã xác nhận tin ông từ chức.

Tin ngân quan trọng

— Mỹ Ngọc Anh đều tuyên bố sẽ giảm mức sản xuất các nguyên liệu chế tạo số khí-quyển tử.

— Tổng Thống Mỹ đã hội đàm với các lãnh tụ Quốc hội để trình bày về tình hình Việt Nam.

SAU KHI NGHE PHÚC TRÌNH CỦA PHÁI BỘ ĐIN-RỚT TỔNG-THỐNG MỸ CÔNG BỐ LẬP TRƯỜNG MỸ ĐỐI VỚI VIỆT-NAM :

TƯƠNG TỰ HỒI 1954

MỸ MUỐN GIÚP V.N. ĐỀ V.N. TỰ GIÚP MÌNH

• T.T. Nguyễn-Khánh là người tài ba, đang đi đúng đường lối

★ Mỹ đưa một số khuyến cáo về đường lối đối ngoại

• Việt-Nam không cần viện trợ quân đội mà cần phân bón

SAIGÒN—Theo tin hãng Reuter và Việt Tấn Xã đã đăng tại thủ Tổng Thống Mỹ tuyên bố rằng « lập trường của Hoa Kỳ đối với Việt Nam ngày nay cũng tương tự như hồi 1954 (!) khi Tổng Thống Ai-sen-hao quả quyết rằng Hoa Kỳ muốn giúp đỡ Việt Nam để Việt Nam tự giúp lấy mình ».

Tổng Thống Mỹ nói như thế sau khi nghe Ngoại trưởng Rốt phúc trình về chuyến công tác của ông.

Nhận xét về Việt Nam

Ngoại trưởng Rốt đã được Tổng Thống Giôn-Sơn ra đón tận phi trường và cùng nhau về Tòa Bạch Ốc. Ngoại trưởng Rốt cho báo chí biết rằng :

Rất nhiều nước muốn giúp Việt Nam Cộng Hòa. Ông nói rằng đã là nhiều người đã được thực hiện để ổn định tình thế. Ông nói Trung Tướng Nguyễn Khánh là một người tài ba. Trung Tướng đã đúng đường lối và đang thực hiện những sự tiến bộ. Ngoại trưởng rất phấn khởi về tình hình Việt Nam.

Những khuyến cáo của Mỹ

Đặc cáo biết của báo chí muốn biết hiện tại bước trong tương lai Việt Nam Cộng Hòa có muốn thương thuyết với Bắc Việt không». Ngoại Trưởng trả lời «không ».

Ngoại trưởng nói tiếp : «Và chăng, tôi không thấy có triệu chứng nào tỏ rằng hoà hình sẽ có thể được tái lập bằng một thỏa hiệp mà Việt Cộng chỉ coi như là một mánh giấy lụa trong khi họ vẫn tiếp tục hoạt động phá hoại và gây rối ở Miền Nam Việt Nam. Nếu Bắc Việt và Hà Nội quyết định muốn hòa bình, thì hòa bình có thể được thực hiện mau chóng ».

Tổng Thống Johnson cho biết Ngoại Trưởng Rốt ở Việt Nam về đã đưa ra nhiều khuyến cáo, kết luận và nhận xét rất nên tích. Do đó, các kỳ giá mới yêu cầu Ngoại Trưởng cho biết đại cương những khuyến cáo ấy như thế nào.

Ngoại Trưởng tuyên bố rằng những khuyến cáo ấy phần lớn thuộc về lãnh trực chính trị và thơ

C xem tiếp trang 4

Vì tuyên người suýt xấy ra bạo động

CHỈ LÀ HẬU QUẢ CỦA một lối làm việc kiểu Mỹ

(Tiếp theo)

Của b.b.p.e. PHAN-KHANH

Tìm được đến nơi mới biết rằng hãng Pho li mứt là một hãng có thật chứ không phải một hãng "ma». Nó cần lũ là trước mắt mọi người. Một vài con bồ đang cần cứ gặm cỏ ở sân. Phía trong cửa đóng thêm cái khóa nữa. Chỉ có một người lao công đang lo phơ ô cửa tay cầm cái chổi. Nếu có ai tới hỏi, ông ta chỉ lắc đầu rồi đẩy gọn trong lần : Tôi không biết ».

Trước cửa hàng ; quảng cáo chung tiếp ấy đã tiếp khác tới. Người sắp cùng thân nuôi một ly vọng là mình sẽ được tuyển dụng, nhưng rồi cuộc đã tan sự thất vọng ra về. Một vài người cho rằng hãng này đang lâm cảnh tồi tàn ngân mà hãng không có một ai ra tiếp cả. Chẳng những thế lại cao bị sau đuổi, bắt bắt, cơ như là những người có dụng tâm đến phá xưởng mày chứ không phải đến giúp hãng cây dựng sự nghiệp.

Theo lời một vài người trong bọn họ cho biết thì trong lúc số người đến tập trung ngày càng đông và tỏ vẻ phản ứng thì chợt có một chiếc xe díp ập đến. Rồi ông ấy ngồi trên xe ra lệnh giải tán, bảo rằng ở đây không thâu nhận nhân viên, vì kết đi. Quảo chẳng không chịu giải tán. Thế là bọ ở xuống bắt mấy người đưa đuổi nói khác thế ra.

Ăn cơm Việt Nam làm việc kiểu Mỹ

Thoạt đầu, thì đầu nói sự việc chưa rõ, người ta đã ngờ rằng cái hãng Pho li mứt ấy định làm một mưu tính bịp bợm theo kiểu nói anh chỉ hàng ở trong tiểu thuyết Les raisins de la colère. «Quảng cáo rầm hàng, tuyển mộ ầm ỉ, rồi để lấy thật nhiều cả phần hàng thực hiện mà cả bịp vì đã đã hứa khi điều tra mới hay vụ tuyển người ở Thủ Đức chỉ là bịp quá của mỗi tác phong làm việc theo kiểu Mỹ. Ở Mỹ, mặt nhiều, rồi ít, nhưng ở Việt Nam lại khác. Tuyển độ 100 người ít thì có tới vài người kéo đến. Tuyển mộ đề rồi bỏng bỏng cứa tiện không tiếp nữa, đăng thơ ! lại không có sự giải thích đăng hoàng nên quần chúng mới phản ứng. Mà khi quần chúng phản ứng, hãng lại đàm hoàng. Vì khác phái hoàng thì không còn cách gì để bọn là cần cứu đến người nhà xước đẹp bọ.

Đâu đuôi câu chuyện chỉ có thế.

Âu đó cũng là một cách rút kinh nghiệm để tự bạo, hãng nào muốn tuyển nhân viên thì nên tuyển mộ một cách thận trọng hơn, chớ nên « đua » với « đạn quân » thiếu việc.

Các Tòa Đại Biểu Chính Phủ

SÁT NHẬP VÀO TƯ LỆNH CÁC VÙNG CHIẾN THUẬT

SAIGÒN.— Do Nghị định của Trung Tướng Thủ Tướng Chánh Phủ, đề bợp thức hóa, Văn phòng các Đại biểu Chính phủ có được sát tô và biến thành "Văn Phòng Đân Vụ" cạnh các Tư lệnh Vùng Chiến Thuật đảm trách nhiệm vụ Đại biểu Chánh phủ.

Dưới quyền điều khiển của Tư lệnh Vùng Chiến thuật, Phụ tá Hành chánh lãnh trách nhiệm điều hành Văn phòng Dân vụ.

Mặt khác tương nói : tại nhiều nơi cộng cục hình định đã thành công,

Vụ tuyển mộ thợ xây ra bạo động CHỈ LÀ HẬU QUẢ CỦA một lối làm việc kiểu Mỹ

(Tiếp theo)

Của b.b.p.e. PHAN-KHANH

Tìm được đến nơi mới biết rằng hãng Pho li mứt là một hãng có thật chứ không phải một hãng "ma». Nó cần lũ là trước mắt mọi người. Một vài con bồ đang cần cứ gặm cỏ ở sân. Phía trong cửa đóng thêm cái khóa nữa. Chỉ có một người lao công đang lo phơ ô cửa tay cầm cái chổi. Nếu có ai tới hỏi, ông ta chỉ lắc đầu rồi đẩy gọn trong lần : Tôi không biết ».

Trước cửa hàng ; quảng cáo chung tiếp ấy đã tiếp khác tới. Người sắp cùng thân nuôi một ly vọng là mình sẽ được tuyển dụng, nhưng rồi cuộc đã tan sự thất vọng ra về. Một vài người cho rằng hãng này đang lâm cảnh tồi tàn ngân mà hãng không có một ai ra tiếp cả. Chẳng những thế lại cao bị sau đuổi, bắt bắt, cơ như là những người có dụng tâm đến phá xưởng mày chứ không phải đến giúp hãng cây dựng sự nghiệp.

Theo lời một vài người trong bọn họ cho biết thì trong lúc số người đến tập trung ngày càng đông và tỏ vẻ phản ứng thì chợt có một chiếc xe díp ập đến. Rồi ông ấy ngồi trên xe ra lệnh giải tán, bảo rằng ở đây không thâu nhận nhân viên, vì kết đi. Quảo chẳng không chịu giải tán. Thế là bọ ở xuống bắt mấy người đưa đuổi nói khác thế ra.

Ăn cơm Việt Nam làm việc kiểu Mỹ

Thoạt đầu, thì đầu nói sự việc chưa rõ, người ta đã ngờ rằng cái hãng Pho li mứt ấy định làm một mưu tính bịp bợm theo kiểu nói anh chỉ hàng ở trong tiểu thuyết Les raisins de la colère. «Quảng cáo rầm hàng, tuyển mộ ầm ỉ, rồi để lấy thật nhiều cả phần hàng thực hiện mà cả bịp vì đã đã hứa khi điều tra mới hay vụ tuyển người ở Thủ Đức chỉ là bịp quá của mỗi tác phong làm việc theo kiểu Mỹ. Ở Mỹ, mặt nhiều, rồi ít, nhưng ở Việt Nam lại khác. Tuyển độ 100 người ít thì có tới vài người kéo đến. Tuyển mộ đề rồi bỏng bỏng cứa tiện không tiếp nữa, đăng thơ ! lại không có sự giải thích đăng hoàng nên quần chúng mới phản ứng. Mà khi quần chúng phản ứng, hãng lại đàm hoàng. Vì khác phái hoàng thì không còn cách gì để bọn là cần cứu đến người nhà xước đẹp bọ.

Đâu đuôi câu chuyện chỉ có thế.

Âu đó cũng là một cách rút kinh nghiệm để tự bạo, hãng nào muốn tuyển nhân viên thì nên tuyển mộ một cách thận trọng hơn, chớ nên « đua » với « đạn quân » thiếu việc.

TOAN CƯỚP BỊ LỘ, ĐÁNH KHỔ CHÚ, BỎ CHẠY

SAIGÒN.—Khoảng 4 giờ sáng 23-4, một bọn cướp "ăn hàng» bịt tiệm cầm đồ hình đầu Đức Thánh, gần ngã tư Cây Thị – Phan đình Phùng. Bọn cướp cưa song sắt cửa sổ trên lầu và đã lọt lọn và đang mò mẫm chú tiệm hay biết là lên. Cướp sống tới vật lên và đâm chả nhà một phát vào tay rồi mới tẩu thoát.

—Công đồn nói rằng trộm lên vào nhà một Viên Tăng Ủy ở đường Cao Thắng. Chủ nhà là lên và bắn ba phát súng thị oai. Có ba người bị tạm giữ (trong đó có một người 16 tuổi) vì bị tình nghi đã tổ chức vụ trộm. (C.C)

MẠO DANH CÔNG ÁN ĐỂ GẠT VỢ 1 NGƯỜI BỊ BẮT

SÀIGÒN.— Theo đơn thưa của bà Ngân, ngụ tại đường Lê-văn-Duyệt, nhà chức trách đã điều tra và bắt giữ Hà-văn-Nghĩa, vì vật lường gạt. Mới đây chồng bà Ngân bị bắt. Nghĩa liền chuyển mạo xưng là nhân viên công an tới bảo bà Ngân đưa cho y 2.000 đồng để y lo hộ. Lấy tung tiền y bỏ trốn biệt. (S.S.)

MẢI LO VIỆC THIÊN HẠ, Ở NHÀ MẤT VỢ

BIÊN HÒA.— Tiếp bởi sáng Trung-vân-C. 41t., hồm 21-4 cởi xe gắn máy đi sang gia đạo cho thiên hạ, lúc trở về nhà không thấy cô vợ đâu cả. Thấy bà hóa đi tìm, lúc mới chỉ thấy mảy ấy thôi ! Vinh biết vì bết nay, sung quyết ». Hồi thăm lối xóm mới hay bà thấy đi cuốn gói theo một chàng trai trẻ. (T.H.)

HAI VỤ NÁO ĐỘNG TRONG GIỚI GIỚI NGHIỆM

TÂN AN.— Đêm 21 rạng 22-4 hai vụ náo động đã xảy ra trong giới giới nghiệm lại chân thành Tân An. Vụ thứ nhất, tại nhà Ô. Võ văn Lợi ; Nhà đang sửa chữa, trộm thừa cơ lẻn vào. Chủ nhà là cựu cảnh sát, không sẽ đêm ngày. Vụ thứ hai : một kiều nhân vô danh đã ăn cắp của một nhân là một đồn đốc đang tại bến xe. Trộm chạy mất. Nhân viên an ninh nhau mau ra đi

Tin Đông-Á Thời Sự

BÁC-SĨ THƯỜNG TRỰC

Thứ Sáu 24-4-1964

(TRƯA : 13 giờ đến 15 giờ — CHIỀU : 19 giờ đến 6 giờ sáng hôm sau)

B.S. Trương-chí-Lương 160, đại-lộ Khổng-Tử CHOLON SAIGON
B.S. Lê-văn-Triết 25, đường Phát-Diệm

DIỄN THUYẾT

SÀIGÒN.— Hồi 10 giờ sáng Chủ-nhật 26-4-64, tại Đại thính đường Tổng Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ số 112 đường Nguyễn Du Sàigòn, Ban Thường Vụ Trung Tâm Văn Bút Việt Nam sẽ tổ chức buổi nói chuyện. Diễn giả là ông Nguyễn-ngu-Ý.

VIỆT CỘNG ĐOẠT 2 XE LÁI ĐI MẤT

XUÂN LỘC.— Một toán V.C đã chặn 2 xe đò, một mang hiệu Phi-Long và một mang hiệu Hiệp Thành tại nơi Mây Tân (Long Khánh) ; sáng ngày 16-4, đoàn tài xế và hành khách vắng, rồi đoạt xe lái đi. (V.T.X)

BA PHÁT SÚNG NỔ Ở VÙNG PHÚ NHUẬN

GIA ĐỊNH.— Đêm 21-4 sáng nhân có tiếng súng nổ phát ra ở phía sân lầu số 291 đường Võ Tánh. Nhân viên an ninh tới hỏi Mỹ Kiều ngụ trong căn nhà đó nhưng người trong nhà không biết gì hơn.

— Cũng đêm 21-4 có hai phát súng nổ ở đường Nguyễn ninh Chiêu, trước cửa trường Cộng Đồng, gọi lại xe hỏi, thanh niên bỏ chạy nên phát súng nổ.

SÁNG DẬY MỚI BIẾT TRỘM CHỞ HẾT ĐỒ

CHỢLỚN.— Sáng 22-4, sau mấy ngày thao đôi, nhà chức trách đã bắt được tên trộm to gan. Y tên là Trần-văn-Khương, 27 tuổi, Chợlớn ngụ tại số 174 đường 48 tên gọi Lê văn Lại trong đêm đó nhà nhân viên ngủ có trộm đến lấy hết đồ đạc. Sáng dậy mới biết mất hết. (S.S.)

CÔ CHIẾU ĐÃI BỊ ĐÂM GIỮA ĐƯỜNG

SÀIGÒN.— Chiều 22-4, cô chiêu đãi viên Ng-thị-My (18 tuổi) đang đi trên đường Trần-hưng-Đạo bỗng bị một thanh niên chặn lại. Đôi bên to tiếng. Cô thanh niên rút cây dao nhọn đâm cô My một phát mấu ra xối xả. Theo lời khai của cô My thì kẻ đâm cô là cựu Hà-văn-N. Đường như trước đây cô có qen nhau nhưng mới đây tình xưa đã cạn. (S.S.)

CHÁY 30 NÓC NHÀ Ở XUÂN LỘC

XUÂN LỘC.— Một vụ hỏa hoạn đã xảy ra trưa 20-4, tại khu nhà sau trường Tiểu học Xuân Lộc, quận Xuân Lộc, thiêu rụi 30 nóc nhà, thiệt hại gần nửa triệu bạc. Nguyên nhân hỏa hoạn do một gia đình trong khu bắt cần trong lúc nấu ăn. Chính quyền địa phương đang mở cuộc điều tra về cuộc cố nhân. (V.T.X)

MẤY VỤ CƯỚP GIẬT TÁO BẠO

SÀIGÒN.— Đêm 20-4 tại rạp Đ. L. ở ngã ba Ông Tạ, có ba tên du đăng giả vờ tới mua vé rồi thừa lúc vắng người xự hợp vé đoạt số bạc gần 8000 đồng.

— Chiều 21-4 có hai thanh niên vào tiệm C.B. ở đường Lê văn Duyệt gọi kem, nước ăn uống. Ăn uống xong chúng ghé lại quầy thu tiền giật tiền ngăn bạc rồi bỏ chạy. Chủ tiệm chạy theo bị chúng đánh tử nhân.

— Sáng 22-4 vào lúc

MỖI NGÀY MỘT TRUYỆN

CÀ PHÊ XANH

Truyện tiếu của LÊ-Đ.

SAU khi ta tác phẩm và bị thất bại một trận khá lớn, tôi mới nghĩ suy nghĩ để tìm "bản lý" vì sao con người lại không ưa "sáng-chương ?" Cuối cùng tôi cảm thấy rằng người ta khoái... đớp bít-tơn.

Nhất là sau thời cách mạng, bao chế đông như khiến, người ta ở bề, người ta chán nhau từ từng bao ấy. Hy chỉ người chết chán thì sẽ lại chán người sống. Rồi cũng chán và hết chuyện thì xoay ra chơi nhau. Nhưng thường ngày sau bị bít về tội đánh bạc lạc, được thả về cũng cứ đính ninh tăng ta đã chống lại Diệm kịch liệt. Nhờ có ta đánh bạc mà chế độ của lão mới thối nát và lão mới chống chết ».... Vậy, thì người ta chán văn chương rồi. Nếu mình không có tài viết kiếm tiếp, khiêu dâm, viết truyện chế đưa yêu nhau tới bơi thì nhất định là cốc khanh !

— Xét tăng các thể lâm văn chương được nữa.

— Xét tăng lức nay phong trào đớp bít, nhảy nhót đang thịnh hành.

— Nay tôi xin nhận chanh tôi ra quyết định : mở một cái quán cóc để thiên hạ đớp bít chỗ đớp và bơi bít thật nghiêm túc lại ta!

Nhưng mở quán thì phải có vốn. Bởi thế tôi lên chiếu tập một số các văn nghệ sĩ đó cách, và chung tôi đồng ý thuê một căn nhà nhỏ, mở một cái quán cà phê. Phả lâm cao nghĩ vì vốn đó, nên tôi phải có một cái tiếng sở trong xuyên. Cứ trong các ông nhà văn nổi phát ra. Người ta lật trên nhau vạch mặt nhau, bóc bóng để tìm vết nhau. Nhiều ông được nhiều đăng nghiệp ra tung như một con quỷ khoái mau, tôi lấy đăng ở tu cả ngân nhân không sạch.

Trước hết là các mục đặt tên, bu quán. Một anh bạn thấy có người đặt tên các phòng bằng một cái, thì đặt "Nghiêm », "ghét" mà ấn khách quá, thế anh ta bảo mình, Anh đặt nghĩ :

— Ta đặt tên quán mày là quán " Đớp ».

Một anh khác :

— Không được. Đặt có phải là chỉ ăn đớp thôi đâu.

— Hay là " Uống » ?

Một nhà thơ đón rách, có phần ít nhất, thì góp vào quán có tâm cái phê cực thông, không góp một đồng nào cả, để nghĩ :

— « Uống » vô? « Đớp » không ? Các Cụ có thấy người ta đặt tên "Em Tiên ăn vàng, không ? hay và thơ mộng chịu không được. Vậy tôi hơn hết ta nên đặt là "Cà phê xanh. Các ông nghĩ tất là lạp đi, vì nghĩ mà lại đẩy tinh chất chuyện mình của " bao nay ».

Tất cả đều đồng ý lấy cái tên thơ mộng cho quán là " Cà phê xanh ".

Sau đó, một chàng nhạc sĩ, vốn là gà khoái nhương nhái bọn được liều tâm chủ quán lâm thời.

Chàng biểu ta lạnh cho chàng tôi mua gỗ về đóng bàn ghế, kê kiểu v.v...

Chàng bọn sĩ mua về hai cây gỗ, nói cây to lắng lắp đui các vẻ nở nhau điệu " Mê li hấp dẫn » và chàng tôi cảm lại bảo thật kỹ để lâm cột nhà. Nhưng bọn trẻ tuổi vốn hăng say nên chưa đầy nửa gỗ anh chủ quán đã than :

— Trời ơi ! Các bố bảo nó cứu nhà thờ kia thì làm cột nhà gì nữa?

Chàng thì sẽ gây ôm, quán sự của cả bọn, bảo :

— Thôi ta lâm cái rặt nhà đi chúng cái biểu « Cà phê xanh » trước quán vậy.

Chàng tôi lại bỉ bục bảo : Vì chúng sợ bảo vốn để làm, ai cũng tranh lấy. Cần việc đục gỗ lâm ghế thì chẳng tên nào chịu mo tay vào. Kết quả, cho đến chiều thì chàng quan sư thì sẽ đặt nghề.

— Thôi các bọn nguyng tay bảo là vua Bảy giỏi, hai cây gỗ đã thành một đôi đũa rất đẹp.

Sau khi chung lung đâu cật để đưng lên cái quán "cà phê xanh» chúng tôi nghĩ đến mục quảng cáo và vừa soạn ngay khẩu trương. Quán đã có vẻ cao lâm.

Đi từ phía người vào người ta có thể đọc được một tâm biểu quảng cáo vĩ đại, hấp dẫn : « Cà phê Xanh, Số 201 đường Vạc Hạnh — Cam các em đươi một tuổi (cà phê phòn có đủ tuổi hết, không bị cất xin) — Cô gái riêng cho bọn xanh v.v... 8 đồng hai cốc cà phê ngon ».

Với cái hàng quảng cáo đó chắc chắn thiên hạ sẽ đổ xô đến quán tôi như hay gió thiên lu đang nghỉ mát ra, rức đâu vào xem những phim khêu bọc con lụm lòng kêu ưng để ăn cà rốt, vì.

Chúng tôi sửa soạn tổ chức một ngày khai trương rất linh đình.

Hôm đó, tất cả anh em tập hợp lại tâm mặc tâm bọ có đủ đầu, vòng thả ai ai đó khung.

Mới đầu các nhạc sĩ nhà nghề chơi mấy bản nhạc mới. Nhạc hay quá nên... trẻ con bu đầy cửa sổ. Mấy hàng thịt bên cạnh tăng mang xuất lâm việc bỏ vườn nhảy nhót vừa thái thái nhanh hơn.

Nhưng lúc các nhạc sĩ nghỉ tay thì có một chuyện hơi sắc rối xảy ra.

Tôi vừa là người bày đặt trống vì tôi nghĩ tăng sau nay, nếu chịu đập trống nhiều, tôi có thể trở thành một chàng thợ rèn có tài kéo bễ lý tưởng được khối con gái nể.

Vì vậy tôi mới đóng đợc chưng đy.

— Kính thưa các bạn. Các bạn không thể ngồi rồng tôi có tài đập trống, khua chiêng. Tôi phục tôi các chịu được. Để tôi đi sắm ít mua bài trống cho các bạn xem.

Và tôi nhảy vào giữa gian trống. Rồi mỗi tay một đôi tơn khua loạn xạ Tiếng trống tôi tôn nổi lên như đồng nhau tác bu, rung rơi, tu rượu và thế thảm.

Nhưng kinh thưa quý vị !

Ngày xưa, có người phun than * đen gây tai trâu, « thì ngày nay tôi có thể than trương tự như thế. Bởi vì, các vị hàng xóm của tôi lâu thường thức tiếng trống theo một lối khác.

Để qui vị có thể hiểu rõ hơn trong lý lung nay tôi xin nhắc lại rằng thời đại chưng ta hình như có nhiều trống cùng quá. Mọi người bươn hết tự do. Các vị cũng sẽ, trong ít cùng cảm thấy, thấy được hành nghề tự do. Và hay xác đau, sung, « tả đi thành ».

Không biết ở vùng quê vị ra sao, bạn vùng tôi khổ quá. Cùng lâm ăn giữa bạn ngày. Các vị đó nhảy vào lo bón giựt vàng đâm chém mỗi bữa rồi cứt. Các vị đó đang ở gần đường chân khách bộ hành lớn bao vây thư. Và đông thời các bông cuả ra cùng mọc lên như nấm. Có ai tay xôi cái bà bắt hôm trước nhìn sau đã ngồi nghênh ngang giữa cho thứ chẳng biết ra sao đã Đành tôn cả chân tôn đâm chém nhau, chạy huyah huyah xuất đem. Người bắt lanh đã đầu phải chân đầu phòng thân thì lại bị nhà nước tịch thu mất, cho mình là đủ đáng. Ở thôi ! Có nhiều khi tôi cảm thấy nên chuyện nghề đi dạo cùng cả cố lẽ lại yên ổn hơn. Mặt ông gian ở trường sự cần học tại đành cua cả thì lại bị mày tay xôi cái trả thù bằng cách tăng cho vào viên gạch vào trong của ông ta.

Trong tình trạng trên cùng, có bạc gặp thời đại hoàng kim như thế hàng xóm của tôi lúc nào cũng phập phồng lo sợ. Mới vác nơi khác, gặp cùng nhà nào cũng có đông của ngôn tôn và vào kinh cho cùng rất lúc. Xem tôi biết đoán kết hơn.

Bởi thế khi nghe tôi khua trống ầm ầm thì chiến hạ vẫn gây gổ, gạo mau ăn kém đến. Mặt ông đưng ở cửa quán khoa đau bụng.

— Nào ! Cùng đâu ? Cùng đâu ?

Tôi giật mình, vội ngưng đập trống. Lúc đó, anh bạn thì ai gây ôm đang ngồn thư :

— Chao ôi ! Ta là thi sĩ ! Ta lại bị thiên hạ cùng mất người yêu. Lúc ấy một ông hàng thứ thô đó :

— Tưởng gì, ngày nay nhiều anh học đốt bỏ mẹ mà lâm thi sĩ. Thi sĩ bị cùng người yêu là chuyện thường, tính.

Và bọ vác gậy vác đao ra vệ, tiếp tục thay thế.

Kinh thưa quý ngài,

« Cà phê xanh » của chúng tôi đã mở cửa. Mới qui ngài chiếu cố. Qui ngài đến quán chúng tôi sẽ được một nhạc sĩ hàng cả phê, một bọn sĩ hoa hình tăng qui ngài, cùng uống nhiều cà lâm cùng được vẻ đẹp trai. Chỉ có bọn nào mình tâm uống quét mới bị vỡ, lập thể ! Con cả nó sống vì mốt... người ta sống vì ăn chơi.

HIỆN TRƯỜNG CHẤM TIÊN...

(Tiếp theo trang 1)

đân chúng miền Bắc, miền Nam vốn có nhiều ưu thế về kinh tế thì lâm sao thể sa sẩy mà tự tương ta. ưu thế kinh tế đó đã kém phát triển quá. Việt Nam càng ngày càng phụ thuộc vào Hoa Kỳ và trở nên một gánh nặng cho Hoa Kỳ. Mọi việc đã xảy ra như thế, Chính Phủ Việt Nam được sự bảo đảm của Hoa Kỳ và đã viện trợ, hoặc vì Hoa Kỳ, như thế Chính phủ Hoa Kỳ, cũng chỉ đóng chỉ để cho Việt Nam được sống lâu thêm chút nữa để chờ Hoa Kỳ, cho Chính phủ Hoa Kỳ có thể đã kéo dài được thêm chút nữa cái trò chơi "kiến trúng quốc gia » để đạy mà thôi.

(Còn tiếp)

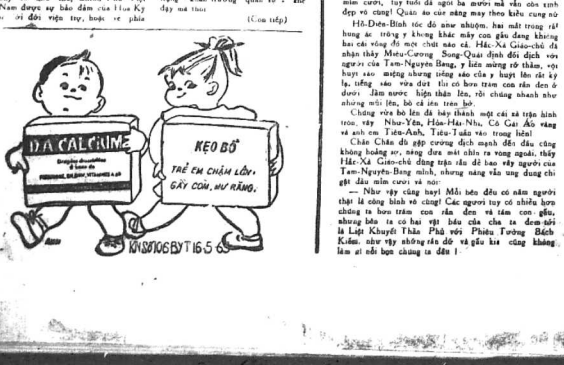

(Tiếp theo)

PHÂN THỨ NHỨT — *CHƯƠNG III*

Bác sĩ Vân Bình

Lệ Kiều khen khi cả hai quay theo điệu nhạc :

— Ông nhảy tuyệt quá. Thật tăng ngờ. Ông hơn kẻ có tiếng bảo hoa nhớt.

—Lâu lâm tôi mới khiêu vũ đó bạn ạ! Tôi không thích khiêu vũ nhảy.

— Ông Trần Dũng à ? Cô Vân Phượng khiêu vũ giỏi chớ ?

— Không ! Cô ấy ghét mấy bản nhảy lắm.

Lệ Kiều im lặng có vẻ suy nghĩ và hỏi :

— Cô ấy đẹp chớ ?

— Vâng, cô ấy đẹp, nhưng điều bằng cô.

Chàng vừa nói vừa nhìn nàng, nụ cười hơi lăng lơ nở trên môi khiến Lệ Kiều cười theo nàng nói khẽ :

— Anh nịnh đến tài lắm.

Trần Dũng nói khẽ bên tai nàng :

— Cô là nàng tiên trong đám người quanh cô.Cô xem người ta đang chế y nhìn cô và quanh ghét tôi. Bạn nhạc sau chắc chắn có khiêu người mới cô. Cô nên chọn sẵn một chàng để nhận lời.

Lệ Kiều ngạc nghệ nói :

— Bọn thanh niên đó ! Ồ ! Hy chẳng có gì đáng kể. Khiêu vũ cần phải làm mình vô duyên đó.

Trần Dũng mỉm cười, bảo :

— Vậy ta kể đang khiêu vũ với cô đây lâm cô thêm duyên dáng đó ! Cô lâm tôi tự cao hay gió ?

— Có thể như vậy, tuy kẻ đó biết cảm sao sự vui đến ba hay không.

Trần Dũng cười và nói :

— Tôi rất vụng về với đàn bà. Mong cô vui lòng cho tôi nó ở lâm cô phật ý.

Lệ Kiều tính tự nhiên chăng, nàng nói khẽ :

— Tại sao ta không đi dạo mát ? Ở đây có ích gì. Tôi thích nhảy nhót sau đây, chúng ta nên đồng quá, và tôi tin anh cũng cùng sở thích vui tôi.

Trần Dũng như Kỳ Linh đạn phải lâm thân với « Kiều nên tác thành ngay.

— Tôi cũng đồng ý tuỳ nhiên cô.

Đến đây chàng đưa nàng vào vệ phía bên và cả hai rời sân nhảy trở về chỗ. Trần Dũng nói khẽ với Bà Long :

— Anh ngồi lại đây nghe. Tôi phải đi có việc. Nếu tôi về trễ, anh cứ ở lại tiếp.

Bà Long nhìn cười, chàng nói :

— Anh cứ đi chớ được vậy.

Trần Dũng từ giã bà ai Vân Bình. Ông vui vẻ khuyên mời chàng ngày khác đến thăm ông.

Lệ Kiều đưa chàng ra. Nàng định thân lại xe, phòng rất mành và chỉ một lúc, xe bọ đã ra khỏi thành phố hướng về phía Mỹ Tho. Khi xe đến quãng đường vắng lạnh, nàng cho xe chậm lại và nói :

— Ở đây hơi lạnh mà tôi quên đem áo ấm.

Trần Dũng cởi áo ngoài của mình, chàng nói :

— Nếu không chê, cô cứ thể mặc đỡ áo nầy.

— Nào đâm chê. Cám ơn anh nhiều.

Vừa nói vừa nhìn vào xe cho thấy chặt để Trần Dũng mặc áo cho mình. Khi chàng tay qua người nàng, khoác áo cho nàng đẹp, Trần Dũng bị khích động mạnh, đục vọng nổi nổi lên cuồng, chàng chân thấy mình đang đi tới chỗ sa ngã, nếu không tự chủ nổi.

Chàng thấy Kỳ Linh khuyên thật có lý, mình đã sa ngã vì nhan sắc Lệ Kiều, thật không còn biết ăn nói sao với ai ?

Kỳ Linh sẽ khinh mình. Để con người đó khinh mình còn chi đáng tiếc.

Trần Dũng giữ lòng bình tĩnh, chàng làm ngơ trước cái nhìn thèm-thuồng, làm ngơ trước vẻ là lơi gợi tình của Lệ Kiều khiến nàng ngạc ngạc nghe nhiên.

Nàng nhìn chàng, khẽ hỏi :

— Anh I am-thông đến sao ?

Nàng thay đổi lối xưng hô cho Trần Dũng thân một nàng.

Chàng tôi rất đặc :

— Tôi công nhận cô đẹp và giỏi tính lắm. Tôi chưa gặp ai đẹp như cô.

Lệ Kiều thích lắm thăng xe lẹn, gượng dậy dáng :

— Anh lại xe cho em.

Nàng nói, nhưng mà ngôn đó khiến Trần Dũng toan mở cửa bước ra để đi vòng qua bên kia, nhưng tay chàng vừa chạm đến cửa, Lệ Kiều nói :

— Xin đi anh, em sẽ cẩn thận cẩn anh.

Nàng đổi giọng, nhưng không đổi Trần Dũng thấy chỗ nàng thành ra nàng nghe len lỏng chăng.

Trần Dũng không phản vệ, chỉ hỏi một câu :

— Chăng nào cô nên xe ra là đường ?

Lệ Kiều gần như choáng vạng vì câu đó, nàng quên mất chỗ chỉ cho người ngạc nhiên chăng

Trần Dũng bảo lại :

— Tôi muốn biết bao giờ cô nên tôi xuống lề đường ?

Lệ Kiều rối chăng! nàng suy nghĩ và bồng hỏi :

— Tại sao anh hỏi thế ?

BÓNG TỐI

Truyện dài của PHI-LONG

— Tôi không thích lâm món giải trí cho đàn bà đi người đàn bà đó đẹp, quý phái như cô.

Lệ Kiều mỉm cười, nụ cười mia mai, nàng nói :

— Anh hiểu nàng đàng nói tôi chăng mấy ngày ?

— Nếu không sáng đàng cho cô để ý tôi, thì chỉ một phút.

— Cam tôi đến với anh ?

— Riêng tôi thấy cô không xứng đáng với tôi, đến vùng ngày.

Lệ Kiều cười, nàng nói :

— Anh ngạo nghễ khá lâm.

— Vậy chăng ta nên ở lánh xa những của nhau. Cô nên vác cái vô của cô, tôi xin vác cái vô của tôi.

Lệ Kiều bỏ ngỏ khi gặp chán nản, nàng cố tâm tăng cô kẻ thách thức mình chỉ đúng. Nàng không kịp chuẩn bị tâm lý đối phó với hiện tại. Nàng nhìn chăng và bảo :

— Anh ngạo quá.

— Lâm sao để cô cho tôi không ngạo ? Tôi phải lâm món giải trí cho cô để nhỉ có vết bỏ tôi như cái nhỉ đó-rách chăng ?

— Nhưng anh chỉ đáng thế thôi. Anh nên cũng nhận sự thật.

— Quan niệm cô về giá trị con người là thế, nhưng đối với tôi thì khác. Tôi không nhiều đục vọng tội gì tôi trước phiền phức vào thân ?

— Anh muốn cưới tôi sao ?

— Có lại càng lâm. Đối nào tôi thêm cưới cô vì đã có nhiều người đến tăng khác trái qua rồi.

Trần Dũng không chăng lại khi Lệ Kiều tát vào mặt chàng, nàng nói như hét : " Cám lại ngày ".

Cảng lại-lồng hồi :

— Đụ chưa ? Em vẫn có vẻ chờ ?

— Anh đáng chết lâm.

— Đừng cô. Đừng cô ý nghĩ giết tôi là sự xấu của cô được gỡ lên. Nghĩ vậy không hợp lý vì sẽ thể tự trước đến giờ cô đã chôn mấy chục mạng rồi sao ?

— Ta không cần nghe anh.

— Cô nên yên lặng. Đời tôi không ăn ăn, tôi không có ai để nói chuyện nầy. Nó ở trong trí nhỏ tôi cho đến khi tôi xuống mồ.

Chàng tiếp :

— Cô đáng đến ông lâm món giải trí nó cô chăng bao giờ có ý nghĩ hy là không người đi qua đời cô. Cô cho cho là trong sạch, trong yên cô trong sạch cô chưa gần bà thích cảm với bất cứ gì cả ở ở ?

— Nhưng gì đó không phải là anh.

— Dĩ nhiên thế thôi, vì vợ chồ, tôi chẳng bao giờ có ý nghĩ được lâm con người đó. Tôi là con trai linh khiết cô, tôi là con trai ở Văn Bình chẳng hơn.

— Đó là kẻ-vô dụng nhất.

— Ông ta chẳng mang chống lính quái cô-nhân cô, tại sao hai người không phép hạnh để chăm lâm cho nhau khiêu hạnh ?

— Anh đã đi quá ta phạm vi anh.

Trần Dũng tiếp đầu đáp :

— Tôi biết vậy, nhưng cô cho tôi được nói chuyện với cô, tôi sẽ hay hơn. Đây cô phải nhìn nhận.

— Xuống ngay đi. Đã tất.

— Thế là hơn. Tôi chính cô nói những lời thô của cô như biện tại. Sự thật bao giờ vẫn hơn.

Chàng nhìn nàng và nói tiếp :

— Cô có quyền nói tôi những lời thô của cô đối với tôi. Còn tôi trái lại tôi không cho phép được nói ra ý nghĩ tôi về cô. Đây giờ tôi cho cô nhà cô cho phép phá ?

Nàng nói chăng vừa mở mắt, cho xe quay lại Sàigòn.

Lệ Kiều tức tối, lòng nàng xôn trộn lên, không còn tự chủ được nữa nữa. Sự sắc tức chính hình đã làm nàng thành kẻ đáng thương hơn nước nước xác khiến Trần Dũng hoi ngạc nhiên, chàng mấy trộm nàng, tìm hiểu nguyên do. Chàng cho nàng ty thấy bị mình làm nhục nên tức tối.

Thật ra chàng không hiểu tâm bản các cô như Lệ Kiều nhiều, chàng lỡ mở vẻ bọ và cho hiểu được bọ là điều khó khăn.

Trần Dũng cho xe phóng đi vùn vụt.

— Cô giận tôi à ?

Lệ Kiều lau nước mắt ngay, nàng thẹn và tức tối mình, tự trách sao mình có thể khóc được trước kẻ như Trần Dũng.

Lâm thế, mình tỏ ra yếu quá. Chàng ta có thể cười mình chứ chẳng không.

(CÒN TIẾP)

Dưới hoa trước gió

SỐ 18

TIỂU THUYẾT TÂM LÝ. TÌNH CẢM của **DƯƠNG HÀ**

(Tiếp theo)

CHƯƠNG V

THỦ ĐOAN

Những năm vẻ trước, Vinh (tên gọi chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, chưương sống vào nghề nuôi ngựa đua. Sau đó, ở lâm mái ngựa và tại nên tiếng.

Trong một lần đua ngựa lớn ở phú thọ, Vinh quen biết với Mộng Thu. Lúc đó, Mộng Thu con nhỏ và nàng theo dõi xem đua ngựa lâm đầu tiên.

Mộng Thu đã thích thú thơ đến cuộc đua ngựa hào hứng, Vinh đoạt lấy chiến thắng rực-rỡ. Mộng-Thu vỗ tay hoan-nghênh hăng hái. Nàng trả trận vào đám đông và đến gần Vinh nói lên khen ngợi.

Những lời khen ngợi của một thiếu nữ đẹp đã làm tên nài ngựa Vinh đắc ý vô cùng.

Từ đó, lẽ tự đó, hai người quen biết nhau. Nên Vinh muốn, thì gả đã bắt tình được với Mộng-Thu nay. Nhưng lúc đó, Mộng-Thu rất nghèo và do đó tên nài ngựa lánh trai nay không mấy nghĩ tới việc chính phủ quan trọng đến bạc thế nữa.

Nhưng Vinh rất khôn. Hắn nhớt định lợi dụng cô gái nầy để làm tiền. Cả đoàn biết thế nào Mộng Thu cũng lấy được một ông chồng giàu nên gả kiên nhẫn chờ đợi.

Quả đúng như sự dự đoán của Vinh. Chẳng bao lâu Mộng Thu kết hôn với ông bà chủ đồng Phú và Vinh được Mộng Thu trao tặng một số tiền khá lớn.

Khối lo lắng đến đời sống vật chất, Vinh bỏ với không tiếc rẻ nghề đua ngựa đua. Hắn thiết một ngôi nhà nhỏ ở Chợ Lớn để biệt thự lên cái công bỏ đồng Phú không xa mấy.

Vinh khéng lâm việc gì cả mà sống rất dễ vùng Vinh khai gì số nhiều tiền để tại phí như thế ? Nào ai biết nổi, ngoài Mộng Thu.

Vinh và Mộng Thu lâm tình thêm lên với nhau, mà ông bà đồng Phú chẳng hề hay biết. Những lúc ông bà đồng đi vắng, Mộng Thu lấy tiếp đón tình nhân ngay tại phòng riêng. Và giữa những chiếc bàn xây đâm, bao giờ Mộng Thu cũng gửi vào tay Vinh một phong bì an ấp tiền.

Vinh hoán toàn tin cây Mộng Thu cũng như Mộng Thu đặt lòng tin vào Vinh.

Sau vụ đó mong xây ra lâm ông bà đồng Phú bỗ xác. Vinh mừng rỡ vô cùng. Mộng-Thu đã trở thành một đàn bà góa giàu lớn. Vinh vung vương nghĩ tới giấc mộng vàng son to lớn như của đời gió gặp được thực hiện. Nàng lắm rất đó! khó chịu khi hay tin Hải trở thành quản lý đồn điền ở Đà Lạt và Mộng Thu hấp tập đi đến Hạ.

Vinh biết ngay tình thế rất nghiêm trọng và hắn cên lành động một cách khôn ngoan và bình tĩnh mới mong thắng nổi trận giặc nầy. Nếu ai lợi nhuận, thì Mộng Thu vẫn cứ gửi tại kích và kín phải lợi về Đay Vinh cho không phải tay Hải.

Tư vựa cơ nay, Vinh và Mộng Thu sống rất đâm thắm. Nhưng vì chuyện nầy, hai người đã cãi và nhau kịch liệt. Vinh bắt buộc Mộng Thu bảy tỏ cuộc hành trình Dalat.

Nhưng, Mộng Thu đâu phải là người đó cho Vinh bắt nạt để dàng. Mộng Thu thẳng thắn đưa ra hai điều hiệu : Vinh phải hoàn toàn đặt dưới sự điều khiển của Mộng Thu hoặc là hai người xa lìa nhau vinh viễn.

Vinh biết không thể nào dùng biện pháp mạnh đối với Mộng Thu. Chàng đành khuất phục.

Đêm hôm thường xuy vang lên ngoài ngoài của Vinh. Mộng Thu cho phép gả cùng Hải đi chung lên đồn điền ở Dalat. Cái chết bất ngờ của ông bà đồng làm sự liên lạc giữa Mộng Thu và Vinh trở nên dễ dàng nhiều. Nhưng, để giữ tai tiếng bên ngoài, Vinh đóng vai một người anh bà con của Mộng Thu.

Vinh cũng chịu Mộng Thu dẫn thăng con trai theo nữa. Nàng sẽ nhờ một người vú nuôi tin cẩn sẵn sóc Phước. Như thế, nàng khỏi phải bận tâm đến Phước và có thể sống một cuộc đời hoàn toàn tự do, thong thả.

Vinh rất bu đốc khi thấy phải dương đầu với một địch thủ lớn. Trong khi đó, Hải cũng khó chịu lắm.

Khi nhận được giấy thép Mộng Thu bảo tin sắp nên lên đồn điền, Hải nóng rỡ vô cùng. Chàng đã nhiều lần phải nhẫn nhịn những những tuyệt đẹp và tự do giữa khung cảnh đồi núi thơ mộng.

Nhưng, khi chiếc tắc xi thuê từ chợ Đà Lạt vừa ngừng trước cổng đồn điền, Hải trông thấy thằng bé Phước được cô vú bồng ra đón.

Hải ra sức nói đây ngay, nhưng chẳng cùng cho được vì tuổi nhỏ.

Nào ngờ, Hải lại phải ra có một tên đàn ông lạ mặt ngồi cạnh Mộng Thu trong xe. Hải lắt nắn ra mặt khi thấy tên đàn ông lạ nầy nhìn chăng bằng đôi mắt sói nói. Hắn chịu như gieo tức lên thả hắn.

Mộng Thu đã giới thiệu Vinh với Hải :

— Tôi trên trong giới thiệu anh một người anh bà con của tôi. . . anh Vinh.

Nàng quay sang phía Vinh :

— Con đây là Hải, người mà tôi vẫn thường nói với anh luôn đó.

Vinh lâm ra vẻ lịch sự. Hắn tiến tới, vồn vã bắt tay Hải trên trọng nói.

— Hân hạnh được quen biết ông !

Hải lo đi lâm mặt không thông thả Vinh chìa tay ra. Chàng thể nghiêng đầu chào Vinh một cách lạnh nhạt lâm sinh chăng nầy ngày ngang hết sức.

Suốt ngày hôm đó, Hải không lúc nào có dịp nói chuyện riêng với Mộng Thu vì bao giờ Vinh cũng tìm cách ở cạnh hai người.

Đang cơn tối tăng, thăng bé Phước được chị vú đưa về phòng ngủ sớm.

Lúc nầy, Mộng Thu đinh nanh sẽ được nói chuyện riêng với người yêu.

Nhưng, đúng lúc đó, Vinh xuất hiện, miệng phì phà điếu ai gì đó.

(CÒN TIẾP)

Sàigòn Tốc

Tiểu Thuyết Phóng sự của **VÂN-QUANG**

SỐ 18

(Tiếp theo)

Pan Hầc Ba cặt hàng cả mặt. Mắt long ta xiu xuống như mặt cái lập xe ngan tài bị bể. Ông ta biết thăng Pan Hầc Con đang ngồi đó có đang tây máy nghịch ngầm, nhưng cả điều ông không hiểu thăng ăn nật lụ nghịch cái gì đến nỗi cả nhét My phải kêu um sùm như vậy. Pan Hầc Bố liếc thấy đôi ra cái điều phần nộ ra cái điều lên mặt là một ông bố gương mẫu đang ra cất tiếng đang dọc :

— Thăng Pan nó lâm cái gì nớp thưa bố ?

A nhét My cưa cưới bì bì cưa nhìn Pan Hầc Con :

— Ne ... nghịch quá nó, nghịch ... hết chịu nổi. Ư, ư ... nó xoắn nghịch đáy nẻ.

— Bà cho tôi nói chuyện mi nó. Bố con nhà hư !

A nhét My trừa ông nói cho Pan Hầc Con :

— Bố cậu có ý kiến mi cậu.

Pan Hầc Con sự lấy ông nói :

— A là ! Con đây bố.

— Bố mày, thằng ăn gì thế bố Pan ?

— Đưa cu lâm gì. Con ngồi nghe bố nói chuyện mi bà A nhét mà.

— Bố mày ! Tao hỏi mày lâm cái gì đi A nhét My kêu ... ở ở ... tao hỏi mày lâm cái gì ?

Pan Hầc Con cay quá, tay nhiên nó ouốn sự bố nói na phía ra lý do :

— Con ... bắt chuột mà. Gêm ! chuột nhà bà nay to quá Ai. Ta bắng rất hai cái lâm. Hôm thăc ăng kêu chít chít đâu, nó bắt đâm ... bằng tonny. Bà ngồi chuột đây chế, con bắt đâm mà. Bố thấy con chuột to quá bà A nhét bảo con bắt đi cũng ... bắt thết lên, bà cũng sen ở ở chớ có gì ở đâu phải.

— Tao cấm mày bắt chuột. Để yên tao nói chuyện mi bà ấy. Cha chuyện của tao đang bàn hàng, mày đương ở phá thôi.

— Nếu bà cấm con thì con thôi, nhưng trong trường hợp bà ý có định đi con chuột nào tay con thì con ở kin ! Bố coi, ở là là con chuột ! Con chuột to quá bà A nhét bảo con bắt đi con nó. Bà ấy cũng ... nghịch ngầm bà mẹ, bà ấy định đi con bắt lên ... ở ở ... chỉ bắt con nào đó. Bà nay nghịch thôi thấy mồ đi.

Pan Hầc Bố cảm sươn quát nhặng lên :

— Thôi ! Im cái mồm đi để tao giao thuyền mi bà A nhét.

Cay như bị xoa ớt nay, nó quay sang bảo mẹ. Pan Hầc Con sắt hận đưu giọng nói cho A nhét My. Nó bịt ống nói rồi lâm bảo :

— Bà con kêu ở ở ... ở ở nữa, tôi sẽ bảng cao mồi. Bà lâm bố tôi chửi tôi, bà ngồi bà cười. Ngoài ra bà cần cái ư ý đây hướng đi xuống là đem con chuột đi sao tay tôi. Bà ... hai nhé.

A nhét My ngồi ăng ẹc, biết là thằng nhỏ nó nặng, bà oứt ngay.

— Thôi, để mơ xin xẻ lại ông bố tao trả thù.

Nói rồi, A nhét My phây phây mặt sao to là phan.

— Ông Pan Hầc Bố à ! Ông chửi thằng nhỏ nhà ông kỉ gì mà nó đi quay mi tôi ghé quá.

— Cô đăng đăn ông lâm món giải trí nó cô chăng bao giờ có ý nghĩ hy là không người đi qua đời cô. Cô cho cho là trong sạch, trong yên cô trong sạch cô chưa gần bà thích cảm với bất cứ gì cả ở ở ?

— Nhưng gì đó không phải là anh.

— Dĩ nhiên thế thôi, vì vợ chồ, tôi chẳng bao giờ có ý nghĩ được lâm con người đó. Tôi là con trai linh khiết cô, tôi là con trai ở Văn Bình chẳng hơn.

— Đó là kẻ-vô dụng nhất.

— Ông ta chẳng mang chống lính quái cô-nhân cô, tại sao hai người không phép hạnh để chăm lâm cho nhau khiêu hạnh ?

— Anh đã đi quá ta phạm vi anh.

Trần Dũng tiếp đầu đáp :

— Tôi biết vậy, nhưng cô cho tôi được nói chuyện với cô, tôi sẽ hay hơn. Đây cô phải nhìn nhận.

— Xuống ngay đi. Đã tất.

— Thế là hơn. Tôi chính cô nói những lời thô của cô như biện tại. Sự thật bao giờ vẫn hơn.

Chẳng nhìn nàng và nói tiếp :

— Cô có quyền nói tôi những lời thô của cô đối với tôi. Còn tôi trái lại tôi không cho phép được nói ra ý nghĩ tôi về cô. Đây giờ tôi cho cô nhà cô cho phép phá ?

Nào với chăng vừa mở miệng, cho xe quay lại Sàigòn.

Lệ Kiều tức tối, lòng nàng xôn trộn lên, không còn tự chủ được nữa nữa. Sự sắc tức chính hình đã làm nàng thành kẻ đáng thương hơn nước nước xác khiến Trần Dũng hoi ngạc nhiên, chàng mấy trộm nàng, tìm hiểu nguyên do. Chàng cho nàng ty thấy bị mình làm nhục nên tức tối.

Thật ra chẳng không hiểu tâm bản các cô như Lệ Kiều nhiều, chẳng là một vẻ bọ và cho hiểu được bọ là điều khó khăn.

Trần Dũng cho xe phóng đi vùn vụt.

— Cô giận tôi à ?

Lệ Kiều lau nước mắt ngay, nàng thẹn và tức tối mình, tự trách sao mình có thể khóc được trước kẻ như Trần Dũng.

Lâm thế, mình tỏ ra yếu quá. Chàng ta có thể cười mình chứ chẳng không.

(CÒN TIẾP)

(Tiếp theo)

HỒI THỨ TƯ

Trận đại chiến trong Hồi Cốc

Chân Chân nghe nói đưa mắt nhìn lên ngọn núi bên phía trái, quả nhiên ngọn núi ngồi sự cuối song. Iên đường mọi giọng rất thô nói :

— Ngọn lớn Tam-Ly Chân-Hồa đó lâm cho Hồ-Điệp-Bình nay cái ở hiểu lắm rồi ! Cầu bể đó phòng hóa kua! Con cố trên lớn hơn trong gì không? Cứ việc gỗ hết ra để chăng ta được chiến-ngưởng đi.

Tư-vua nói đưt trên lưng nói đã có tên, con gầu khiêng bai cái vô-thể thể trường vô vông thò nhỏ là của Điện-Ảm công-chúa, nàng mặc quần áo rất xệ-xỏ và mình đeo đầy châu báu, người ngồi trên cái kiệu thờ hai là Lịệt-Hồa-Hồi Tuệ Hồ-Điệp-Bình, mình mặc cái áo bào mầu đỏ tươi và có vẻ chín ngọn lửa. Đầu đội một cái Nam-Hồng vàng đeo rất bệnh! Trong mão có thập một ngọn lửa cháy bằng ngọc.

Mây con gầu đó đi rất nhanh, chỉ thoáng cái đã đến trước mặt mọi người liền! Lúc nầy mọi người mới trông thấy rõ mặt của Miêu-Cương Song-quân, danh-hiệu Thập Tam con thứ trong chúa và con trên giang hồ như thế nào !

Điệu-Ảm công chúa vẻ mặt hơn hở, lúc nào cũng nên cười, tay nuôi đã ngồi ba mươi mà vẫn còn xinh đẹp vô cùng! Quan áo của nàng may theo kiểu cung nữ Hồ-Điện-Bình tóc đó như nhuộm. hai mắt trong rất bong ác trông y không khác mấy con gầu đang khiêng hai cái vông Hồ mọi chết nào cả. Hồ-Điệp-Bình đã nhận thấy Miêu-Cương Song-Quân định đối địch với người của Tam-Nguyên-Bang, y liền nóng rỡ thăm, vội bayn sao miệng nhưng nông nào cũng a huyt lên rất ký lạ, tiếng sáo vừa dứt liền có bốn trăm con rắn đen ở dưới lâm nước hiện thân lên, rồi chúng nhanh như những mũi lên, bò cả lên trên bờ.

Chúng vừa bò lên đã bày thành một cái xà trận hình trăn, vây Như-Yên, Hồa-Hồa-Nhi, Cô Gái Áo vàng và anh em Tiêu-Anh, Tiêu-Tuấn vào trong liền!

Chân Chân đã gặp cương đích anph đến đây cũng không hoảng sợ, nàng đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy Hắc-Xà Giao-chủ đang trận tấn để bao vây người của Tam-Nguyên-Bang nhỉnh, nhưng nàng vẫn ung dung chỉ gặt đầu mỉm cười và nói :

— Như vậy cũng hayl Mỗi bên đều có năm người thật là công bình vô cùng! Các người tuy có nhiều hơn chúng ta hơn trăm con rắn đen và tám con gấu, nhưng bên

Mai Bê Bi

Tìm hiểu phong tục của đồng bào miền núi

MA XÓ VÀ DÂN MƯỜNG

HÀ MAI-LAN việt

(Tiếp theo)

Cũng như người Kinh, người Mường có tục lệ thờ cúng tổ tiên. Khi tới ngày giỗ, người ta đặt trên bàn thờ một tấm gương cho bố mẹ, rồi bầy cỗ bàn ở phía trước tấm gương ấy. Họ tin rằng linh hồn của các mẹ sẽ được in hình trong tấm gương ấy, là người chết đã về chứng kiến.

Khoan muốt - một phép lạ !

Cuối năm 1946 sau khi chiến tranh bùng nổ, tôi và gia đình đã tản cư tới miền Suối Dứt Chợ Bo. Là một thiếu nữ vừa 16 tuổi trên vai, tôi hết sức bỡ ngỡ trước một cuộc sống có nhiều khác biệt của đất tộc Mường ở miền này.

Nhưng rồi dần dần một vài thứng cũng quen đi. Lúc đó quân đội Pháp chưa nhỏ cuộc hành quân tới đây, nên cuộc sống tương đối khá yên ả. Hàng ngày, ngoài công việc bếp núc giúp gia đình ra, tôi thường chạy vẩn vơ rừng chơi. Chính trong dịp đi chơi lang thang này tôi đã làm quen được vào một thiếu nữ Mường. Đó là nàng Panasang Slao. Nàng Slao rất xinh đẹp và khỏe mạnh. Các thiếu nữ miền núi đều khỏe mạnh như thế. Slao thật thà, tên khi quen biết với nàng đu, chưa lần nào nàng đối tôi một câu. Sau một thời gian chơi với nhau thân thiết, một hôm Slao bảo tôi:

— Nay, Lan ạy. Hôm nay Lan về bản với ho (tôi) nhé.

Tôi hỏi :

— Thích quá ! Nhưng về bản với Slao làm gì chứ ?

Slao bảo tôi :

— Thì về bản đã. Đi bố mẹ (nói chuyện) chứ..

Tôi nhận lời, nhưng bảo Slao :

— Để thích về bản chơi rồi Slao lắm. Nhưng Slao để tôi về nhà xin phép bố mẹ tôi đã.

Slao lại nói :

— Lan bảo cả anh Minh nữa.

Minh là anh trai tôi, anh rất ưa hoạt động, chắc tôi rủ anh đi chơi với Slao, anh sẽ nhận lời. Tôi gật đầu :

— Được rồi . Chắc thế nào anh Minh cũng đi cùng !

Ngay hôm ấy tôi về xin phép của mẹ. Như có anh Minh cùng đi, anh các cụ bằng lòng nhưng không quên dặn chiều bóm sau phải về kẻo tình thế biến chuyển lại lạc lõng mỗi người một ngả thì nguy. Tôi vâng anh. Mà khu quen biết với nàng Slao lắm, tôi sau khi ăn cơm trưa xong, tôi anh Minh và Slao cùng đi.

Bản nơi gia đình Slao trú ngụ ở cách chỗ chúng tôi tản cư không xa, tôi lần chân cũng vẫn đường rừng thôi. Chúng tôi phải bằng qua một con suối nhỏ và một quả đồi trồng toàn chè mới tới. Đó là bản Mần nằm dưới một thung lũng khá rộng.

Nhà Slao ở hẳn lập lẩn mái khu xung quanh có vườn trồng cây cối. Nhà ấy mình dưới một gốc cây chè thy, rất mát mẻ. Đó là nơi các nhà sàn với nhiều cột chống đỡ, có một thang nhỏ, phía dưới là một chuồng để gia súc. Sở đi người miền núi phải lắm nhà theo kiểu tựa là vì muốn tránh thú dữ. Bao đêm khi cần gì đánh vào trong, người ta rút cầu thang lên là yên ổn. Bên trong, người ta chứa nhiều nồi lớn và phải, phòng bị khi bị đến đó phải vẫn nên lớn cho hả chạy.

Mỹ Slao là một người đàn bà trên 40 tuổi, mặt rất phúc hậu. Bà nói tiếng Kinh rất sỏi :

— Mời cô cậu vào trong nhà, kẻo đứng dưới kỳ lắm mười lắm ! Muốn ở đây đó đau lắm !

Tôi chưa kịp trả lời thì anh Minh đã cười :

— Dạ, chúng chúc sẽ lên ngay ạ! Nào cùng anh Minh đi tay tôi lên. Slao thấy tôi lũng tũng, thì cười to

— Lan giỏi quá ! Giỏi quá !

Tiếng cười của Slao làm tôi vui lây. Anh Minh cũng cười, rồi bảo Slao :

— Slao cười ngặt nghẽo, nên cũng cũng đưa tay cho anh Minh nữa. không một chút ngượng ngịu. Thấy nàng Slao vẫn sống gần thiên nhiên, không bao giờ cố những ý nghĩ đen tối như đa số người đồng ở nơi thành thị.

Khi chúng tôi bước vào trong nhà thì thấy một người đàn ông một ấu mắc chăm ngồi dưới sàn. Tôi trong ông ta không có vẻ... Mường tý nào. Anh Minh và tôi vừa cất đầu xuống chào, thì người đàn ông đã nói ngay :

— Không đám ! không đám !

Rồi ông kéo chiếc gối bên cạnh để tôi và anh Minh ngồi, xong mới tiếp :

— Tôi cũng là người miền xuôi.

Ông chủ nhà hỏi thăm chúng tôi và anh Minh đã cười :

— Dạ, chúng chúc sẽ lên ngay ạ! Nào cùng anh Minh đi tay tôi lên. Slao thấy tôi lũng tũng, thì cười to

— Lan giỏi quá ! Giỏi quá !

Tiếng cười của Slao làm tôi vui lây. Anh Minh cũng cười, rồi bảo Slao :

— Slao cười ngặt nghẽo, nên cũng cũng đưa tay cho anh Minh nữa. không một chút ngượng ngịu. Thấy nàng Slao vẫn sống gần thiên nhiên, không bao giờ cố những ý nghĩ đen tối như đa số người đồng ở nơi thành thị.

Khi chúng tôi bước vào trong nhà thì thấy một người đàn ông một ấu mắc chăm ngồi dưới sàn. Tôi trong ông ta không có vẻ... Mường tý nào. Anh Minh và tôi vừa cất đầu xuống chào, thì người đàn ông đã nói ngay :

— Không đám ! không đám !

Rồi ông kéo chiếc gối bên cạnh để tôi và anh Minh ngồi, xong mới tiếp :

— Tôi cũng là người miền xuôi.

GIẢI TRÍ

ĐỐ VUI

Có ba người chồng là A, B, và C hay ghen cùng đi với ba bà vợ. Họ muốn qua một con sông, nhưng có một cái thuyền. Thuyền chỉ chở được hai người mỗi chuyến thôi. Làm thế nào để cả người đàn bà nào cũng không đang chung hay người chồng với một bà hai người đàn ông, nếu chồng người ấy không có bà ?

[illegible]

MAI – BÊ – BI

Là sở báo mỗi ngày của các em vừa các em có thể đùng gióp báng cách gửi câu đố trình đề ? truyện vui truyện lạ (to mồ) truyện cười v.v... để tô điểm cho tờ báo của các em được thêm phần bổ ích và phong phú. Bài gửi đăng, các em nên viết một mặt giấy để tiện nhà in tiện việc sắp chữ.

TÔ MÔ

Danh Nhân: *Trần-Hành - Trang là một danh tướng đời Trần, tính rất cương trực. Một hôm ra trận chống may bị quân Tàu bắt. Vua Tàu thấy, lo người hàn kiệt thì sẽ ý gây mên bên đó hàng. Nhưng Trần-Hành Trang không những không hàng mà còn chửi mắng vua quan Tàu rất thậm tệ. Ông nói : "Tôi làm quy nước, nước con hơn là vua phương Bắc."*

Địa Lý: *Nghĩa địa Campo Santo ở Pisa (thuộc nước Ý) đã được thành lập vào thế kỷ 12 sau kỳ nguyên Giê-tô. Người ta đã mang hồ lớp đất ở vùng ngày, rất xang Palestine các đất ở cảnh đồng mà chúa Giê-Tô bị hành hình đem đổ lên cho đầy. Phải đúng vào thế kỷ 53 chiến tàu thật lớn đã chuyên chở đất từ Palestine sang Ý.*

Truyện Ký: *Theo cổ tích Ả-rập thì lúc thiên thần đầu muốn xét đến sống hoa hình, chỉ có hồ là đứng đầu tiên sát hại giống khác để ăn thịt mà thôi. Muốn dành đầu cho mọi loài khác, để trách xa. Thương Đế bèn xử lấy cánh cây, đánh nó, tự đi mình hồ có nên.*

Khoa Học: *Ai đã chế ra máy bắt ? Nhiều người nói cho là Edison. Nhưng theo sự nghiên cứu của một nhà bác học Pháp thì máy bắt mà người Pháp tên là Charles Cros chế ra. Ngày 30-4-1877 Cros đã đề lên cơn phòng Tuc Hàn Lâm Khoa Học ở Ba-Lê, một bọc kín trong có tài liệu, tả cảnh cái máy bắt mà ông đã nghĩ ra. Đến tháng 10-12-1877 ông Edison mới lấy bằng sáng chế ra máy bắt.*

Charles Cros là một nhà bác học, kiêm thi sĩ, sinh tại Pháp năm 1842 đã chết một cách khốn khổ tại số 6 đường Tournon (Ba.Lê) năm 1888.

CƯỜI

ĐÁNH CỜ TƯỚNG

Tý khoe với Sửu :

— Tao mới đánh cờ tướng với thằng Dần... Nó tiếc quân ăn được quân của tao. Ấy thế mà nó được mới cờ chứ !

— Mấy được? Sao là vậy?

— Tao được hai cái chốt lại

— Thế bết quân nhà thì mấy đánh bằng gì ?

— Tý vắn quang xuống

— Hết quân, thì tao đánh bằng... quả thui

Hỏi hay ý tứ

Ta cho lắm quyền lực của tu nhân là cảng hăng, vì có những lẽ trong binh phân người lại quyền lợt của ta

HỒNG Y GIÁO-CHỦ SALIEGE

Tất nàng của ta là những bảo vật vững chắc hơn hết.

EDISON

Càng ngày, các em sẽ thấy báo MAI-BÊ-BI

Càng vui, càng lạ, càng hay hơn..

chị em bạn gái

Quế có ích lợi gì?

Quế (canelle) là một vị thuốc đông y, được lượt vào 4 thứ quế sâm, nhung quế, phụ. Cây quế thường mọc ở Tích-Lan và Trung Hoa. Tại Việt-Nam cũng có một ít miền có quế, như ở Thanh Hoá. Quế tốt có hiệu, song loại quế thông dụng không phải là không hiu kém.

Chính các bà sĩ tây phương sau khi nghiên cứu về quế thì biết trong quế có chất eugenol làm đau, lại chứa nhiều chất aldehyde cinnamique nên có vị cay cay.

Quế giúp bộ máy tiêu hóa làm việc để dàng, đồng thời giúp cho ăn ngon hơn, nhập tim được điều hoà. Mặt khác, nhờ vị cay và thơm quế có thể tẩy uế các nơi bẩn hôm tăng nhiều. Quế phù với một vài vị thuốc khác có thể trở thành một loại thuốc diệt vi trùng rất mạnh.

Quế cũng có tính hồi bổ cao thế. Những người đã ăn quế mà đang quế ở lại sức. Theo bác sĩ Leclerc thì một vài loại rượu vang pha quế đem bán rất đắng, uống có thể chữa được bệnh cảm.

Đã là quế dưới nắng người Tây phương. Con đã nhiều người Á đông chuộng ta, thì quế người những được tính mà người Tây phương quý tin hết, chứng ta còn biết quế rất nóng. Vị vậy những ai, đã nóng cam không nên dùng nhiều quế. Các ông lang bắt mạch biết rõ cơ thể mình nóng hanh thế nào, mới dám bốc thuốc cho nhiều hay ít quế. Quế nóng, nên đối khi làm người ta bốc hoả, nóng bừng bừng nếu ta vô ý dùng bừa bãi quá phần lượng

HÀ MAI-LAN

Bóng Đen

Nét buồn qua nơi nhà thơ
Hồi chương thơ giấy gió sương mai

Khắc hằn nặng trĩu bàn tay

Cắt đi, rồi kẻ đau lòi sin
Đêm ấy, thơ ngoại lung linh
Anh đợi chim xuống rung rinh giấc mơ

Hai hàng nước mắt đại dương
Ba tim vỡ trên quanh đường sông

Đêm giang anh sáng một vùng
Lòng tay em lấy nắm vàng trong gian

Hồn bay lên khoi vòng vàng
Vác thang lo lắng thơ đang mơ đêm

Mau rung chuy sinh buồng tim
Chiều bao đây mới nên thơ đêm

Thương đêm xuôi chạy anh đen
Hướng nghiêng lòng nhớ một quên ân người

HUYNH HỮU - ÍCH

Nón Tím

Nắng chiều vương vành quai nón tím
Bóng xiên-xiên cô bước nhẹ nhàng
Dáng thon thon mặt dáng đẹp nào

Gió thổi tợt em nhu nhanh ba trăng
Em nhẩn bước
Trên đường mòn nghe thân sáng
Nắng vẽ hình em trên nền cỏ mơ

Hồng gió tợt ngung
Tà áo lụng, lật ngược vành quai nón
Em thơ thơng-quay sợi
Rồi rợt rẽ cứ mặt bước thật nhanh
Tất gặp em mới cô mặt lần
Mà bỗng thấy trái tim nơn rung đong
Nhưng tôi sợ
Ngờ ngàng nón không mơ chi sẩy mất

Vì yêu em nên tôi sợ lắm chia phôi
Nhưng tôi đây tôi đợi nắng chiều rơi
Để được thấy em thơng nghiêng-nghiêng vành quai nón tím

Liên-Đài
TRẦN-PHƯƠNG TÙNG

Cười thôm!

MÂU LẠ

X. sau khi xem bản thảy nói các bác sĩ có thể dùng phương pháp thử máu để tìm ra cha đẻ của hoàng liệu hỏi bạn là Y. Lúc đó đang lâm nghề chính đạo.

— Nếu cậu người ta có mấy thứ máu?

— Có ba thứ, là máu đỏ, máu đen và...

— Gì nữa?

— Máu... bầm làm!

HIỆN TƯỢNG CHẬM TIẾN TRONG VIỆN TRỢ MỸ

● Tại sao chính sách Viện Trợ của Mỹ thành công ở Âu Châu lại thất bại ở Á Phi ?

Bài của ĐẶNG-VĂN-SUNG

(Tiếp theo)

Chính nghĩa chống Cộng và viện trợ

VIỆT NAM là một trong những nước được hưởng nhiều viện trợ nhất. Có thể nói rằng, với thực trạng của những năm qua, viện trợ Mỹ đã cung cấp cho Việt Nam mọi phương tiện để tồn tại. Và với thực trạng của ngày nay, sự giúp đỡ và sự cương quyết của Hoa Kỳ là một yếu tố chính làm cho cộng sản không dám tràn qua bước giới.

Chẳng những sự lượng viện trợ lớn lao mà chuyện viện trợng các nghành viện trợ đều rất tận tâm và đầy năng lực. Nhưng, dù hợp các cố gắng và thành công riêng rẽ của các chuyên viên ấy, Việt Nam trên vẫn phải chịu sự áp lực nặng nề của cộng sản.

ĐỐI với dân Việt, chính nghĩa chống cộng là một chính nghĩa ngon. Viện trợ Mỹ tách việc chống cộng khỏi các mục tiêu cách mạng tích cực, để chỉ viện trợ riêng cho việc chống cộng, đã làm cho chính nghĩa gốc lu mờ và bị chính nghĩa ngụy lấn ap.

Lấy mục đích của việc viện trợ là để chống cộng nhưng Hoa kỳ đã không đề sáu vào cội rễ của vấn đề chống cộng ở dân phương, mà chỉ áp dụng một chính sách chung cho tất cả các nước. Chính sách đó, rất cụ thể là *duy trì ở mức độ phương một bộ máy chính quyền có một quyền lực*. Nhờ vận trợ, bộ máy chính quyền vì quân lực được tăng cường, trong khi tình thế vẫn đến đều mỗi ngày một thêm tồi tàm, ngày tiếm, bởi vì không có sự cố gắng để giải quyết. Trước tình thế thực tế quan, viện trợ có thể được tăng gia, nhưng chính sách vẫn ngăn như cũ.

VIỆN trợ kinh tế phải như nhân mục đích duy trì bộ máy chính quyền trước tới mới đến việc phát triển kinh tế sau. Và trong việc phát triển kinh tế nhiều Hoa Kỳ chỉ đóng vai trò cung cấp phương tiện và cố vấn kỹ thuật. Đường lối phát triển và phân phối tài nguyên ra sao là một vấn đề nội bộ. Hoa Kỳ hành động như vậy cũng có lý do. Theo quan điểm quá giản dị của Hoa Kỳ tăng chỉ vì sau đó mà cộng sản nếu nổ ở Á Phi, và theo lý luận quá giản dị rằng kinh tế phát triển thì hết đói, mà hết đói thì sẽ hết cộng sản. Chương chủ trương như vậy chưa đủ, bởi vì trong việc tranh thủ dân chúng chống cộng, thì đối với đông dân chúng, thì tại bao hơn phát triển lịch lục, với những nỗi bất công và những điều hà lạm gây bất mãn trong xã hội Nhất là nước Nam, vì với các nước Đông Nam Á, đặc biệt là với nước Việt Nam, thì vấn đề phát triển kinh tế quan trọng hơn, việc phân phối tài nguyên ra sao mới là một vấn đề quan trọng hơn nữa. Vì vậy, trong vấn đề phát triển kinh tế, chính sách phân phối tài nguyên ra sao mới là quan trọng hơn cả. Việc phát triển kinh tế, trong vấn đề chống cộng, thì một mặt chính quyền phải phân phối tài nguyên ra sao để giúp đỡ nhân dân, mà mặt khác, phải tăng gia phát triển kinh tế để chống cộng mà trong vấn đề phát triển kinh tế, viện trợ Mỹ

A tiếp theo trang 1

vụ lớn của chống bà Tuất là bạn học của Thanh (con bà cả LÊ) nên đã nói tới vai trò nữ tử ở gia đình cả Lê và ông Cân được. Bà Tuất không có nạp tiền cho Thanh và bà Ân.

Bà Luyến vẫn một mực khai : — Tôi không biết mỗi thấy mặt bà nữ và (bà Tuất).

Đúng 10 giờ Thanh được gọi ra đối chất trước tòa. Thanh hoàn toàn chối không hề biết bà Tuất là ai và không hề đến bà Tuất 8 lần: tới nhà Cân. Thanh là con bà Ân và có quen Lê, con trai bà Tuất. Thanh không có đưa bà Tuất tới gặp ông Cân, nếu đến Lê có nhờ Thanh can thiệp nhưng Thanh từ chối. Ông Chưởng lý vặn hỏi hàng chục câu. Thanh vẫn một mực chối dài. Ông chưởng lý gọi vào điện Thanh còn là thanh niên trẻ tuổi cần phải chấn thành khai sự thực, nhưng Thanh vẫn một mực khai là : — Chưa không lên nhà ông Cân và chưa không thích. Chấu kêu ông Cân là cậu. Chấu sự mang tiếng là bợ đỡ. Bà chứ là anh rể của ông Cân, chấu không thích lên ông Cân chơi vì không khí nhà đang nặng nề.

Trước sự chối dài của bà Luyến và Thanh, bà Tuất nói :

— Như vậy thì tôi cũng không giết lầm sao nữa. Lần nào vào nhà ông Cân tôi cũng quỳ, tôi cũng lạy ông Cân. Tôi không nhớ thì đã đem tiền cho ông Cân ngày nào, chỉ nhớ là có đưa 6 lần đi tiền thì chồng tôi quở được thôi.

Vì đợt tá Chuân (giám đốc nhà an ninh quân đội, phụ thẩm, ngồi Trung) đã liết nhà ông Cân ở Huế ra sao nên đợt ra nhiều câu hỏi để xem bà Tuân có đến nhà ông Cân thực hay không ? Bà Tuất khai là thì đến nhà ông Cân bà sợ quá không để ý cả vẻ bày gió chiều nào rồi cũng quen hết. Vì bà Tuất khai rằng nhà ông Cân năm 1955 là nhà ngói, nên ông Thẩy thẩm tuyên bố :

— Vậy điều mà sai sót. Hồi 1955 nhà ông Cân là nhà tranh, chứ không phải là nhà ngói như bà đã nói.

Tiếp đó, luật sư Tuyến hỏi bà Tuất tại sao Cân bao ngày bao lâu đem Lê Tuất khai là bao ngày Đông 18.25, luật sư Tuyến mới tính thực thay mặt ông Ngọt đề buộc tội Cân : « Vì ông Ngọt đã làm chủ tịch VietNam phục quốc hội, lại đem cô tiền để cạnh tranh với gia đình bà Tuất và ngăn cản không cho hội ông Diệm thì đã nhiều là ông Ngọt bà Cân trả bà ». Hỏi ông Cân, ông có đọc, đọc thơ khoe, luật sư Tuyến kê lại những nói đau khổ vật chất và tinh thần của ca nhân và gia đình ông Ngọt mặt người có trêu giận vào bực chính, nhà Đa Nông hồi đó. Hỏi Tô phát sau, luật sư Tuyến lại đưa ra 21 điểm, « do chức nhất mà luật sư Trị đã nêu ra : « không phải vì an nay chỉ có 3 luật sư của đảng sự người cầu bào ông Chưởng lý buộc tội, mà cả toàn đảng đã buộc tội chế độ gia đình họ Ngọt bao năm qua ». Cuối cùng luật sư Tuyến xin tòa cho thân chủ ông được hồi thường 10 triệu đồng.

Tòa định lại. Phiên thẩm chấm nhóm hợp vào sáng thứ tư 22-4-1964.

Ông Chưởng lý buộc tội

Hồi 8 giờ 15 sáng thứ tư, tòa đã nhóm họp phiên cuối cùng xử vụ án gian điệp miền Trung. Ông Chưởng lý đứng lên buộc tội bà Ngô Đình Cẩn. Theo ông Chưởng lý, không thể coi vụ án này là vụ án khác với vụ án của tướng Phạm Ngọc Đông. Tòa đã lên án Đông, thì nay chỉ cần xét xem Cẩn có phải là đồng nào các vụ phạm phạm của Đông hay không (áp dụng điều 69 luật Hoàng Việt).

Rồi ông Chưởng lý trả lời thắc mắc của đông bào Huế là tại sao không đem Cẩn ra Huế xử, như sau : Bắc sĩ đã chẩng nhận là tính trạng xác khoa của Cẩn rất kém.

Còn một vấn đề thứ hai là, không lẽ trong 9 năm qua Cẩn chỉ phạm có tội giết 3 người và làm tiền 20 người mà có nhưng trong của Cẩn lớn hơn nhiều... Rồi ông Chưởng lý nhắc tới bài báo của **Chính-Luận** về vụ án này và cho rằng nó, như *Chính-Luận* thì có ở phần đúng và có phần sai. Đúng là về một tình cảm nhưng sai là vì trên phương diện chuyên môn hẳn, sự của Cẩn trước cuộc chính lý gần như chưa có gì; rồi sau cuộc chính lý hẳn sự vụ đã xảy đương chưa lập do các đơn tố cáo của các nạn nhân; trong tổng 15 hồm, viện Chưởng lý chỉ nhận được vỏ vẹn 3 tờ tố cáo mà thôi và đã làm việc cấp tốc để bào hồ sơ. Nếu muốn có đầy đủ hồ sơ về tội ác của Cẩn thì lại phải chờ đợi sau khi qua hiu nữa 6 tháng, hay 1 năm, mà ra mới đó thôi giờ thu tập các đơn tố cáo. Những nhà nhạc sự vụ thì dư hiểu về hoàng mang rất nhiều.

Điều thứ ba cần giải thích là thực hay không bà công tay thì ra vào để được người trên giết đợt ông Cân bị bịnh, bác sĩ đã chẩng nhận — không có một chỉ tiêu nào của cấp trên để biết Cẩn, mà tại cả chỉ là những biện pháp để phòng để bảo vệ sức khỏe của ông Cẩn là tại viện Quốc tế trong nhát Việc Cẩn năm trước đã không phải là chuyện là trên thế giới. Trước tòa ông Cẩnrre bị cáo Jacquard cũng đã được ngồi vì nằm trước tòa.

Sau 23 phút giải đáp «tâm thần» trên, ông Chưởng lý đưa ra 21 điểm luận luận nghi ngờ chính quyền và con chính quyền như thủ nghịch, (kết quả của 9 năm gia đình tự), ông Chưởng lý đã trở về vụ án buộc tội : Trong vụ đàn áp Phật giáo đông sáu như lửa, thì N.Đ. Nhu đã ngu xuẩn đem vụ án phàn loạn 11-11 và Caravelle ra xử và cong tố việc đã nhào được chỉ thu cho các chiến khách hàng cách khép bụ vào tội thường phạm. Hồi đó nhà văn Nguyễn trường Tam đã tự tử để cảnh tỉnh đông bào đang thống cố một tòa án nào có thể xử được. Ông nay, thác dộ của Cẩn thực là trái ngược với chính nhà Diệm năng Chưởng lý buộc phải nhận rằng Diệm, Diệm bất mọi người phải suy tôn Diệm và biến Diệm thành a chẩn à thánh. Diệm đã mê tín quá đến những lăng lận dịu : « phải đọc tất trước để biết cong sang tối hãy trở đọc, nguyên đọc cần bản là người bị cáo cho tới khi toà lên án, vì cần là một người vô tội. Phải có đầu chứng cụ thể chứ không phải là đồng vai phạm chính của cô Ngô Đình Nhu và chỉ cần cứ vào những sự kiện trong tranh luận trước tòa.

«Điều trở be cần phải nói là : những vụ mưu sát Trần bá Nam — Vũ Cần đã được xử trong vụ Phan Đình Phùng.

«Chẩm ngôn La tinh có câu : «Những vụ đã xử xét xong chỉ có thể là là sự thực, chứ không phải là sự thực» (ex facto jus). Trong vụ Phan quang Đông ở Huế, không có tiếng nói của N.Đ. Cẩn thì sự thực xét xong là thế nào ? Nhưng bây giờ, Đông bị chuyển mái đầu chết cho tiếng chết ông Diệm qua phía bị cáo N.Đ.Cẩn.

Cần rất sai lầm khi quyết nói không đã ngồi giấy tờ hoặc một chữ kỳ nào. Vì quy tha là tội chết mạng, nên sau đó có qua bàn khoán cần cớ vào viết đã giấy tờ, chứng cớ cụ thể. Sự kiện Cẩn chối dài tội lỗi là một thái độ thiếu can đảm, nguyên cớ. Chứng là không thèm trả lời gì Đình bộ Ngô Tuân con người Ngô Đình Cẩn, không viết trong chứng Cẩn đã quá rõ rệt. Tòa án bị ràng buộc vào các luật 4/64 ngày 28-2-64, nên tòa án không thể xét đến bơn được vì phải lên hệ vào các luật lệ đã có sẵn. Tòa án Cách mạng không phải là tòa án nhân dân, nên vẫn phải đưa vào luật mà xét xử.

Có một thiếu sót sau kin liêm gói gia đình bộ Ngô, nay đã dần dần phân tán vay. Không biết nay người đã sẽ sám hối chưa hay bây giờ, khi ngồi xem xét lành chưa của Cẩn, thì người ấy vẫn đi thờ hoàn lệ đi ngày nay vẫn vẫn vẫn tên các nước tân tiến mà nước Việt Nam chậm tiến của chúng ta vẫn đến đó gọi là ngoại nghiệp thì cô có thể dung nhau...

Rồi điểm pháp lý đi qua lãnh cực sự kiện cụ thể luật sư Vũ văn Quan nêu lên : «Phan quang Đông khởi dầu là nhân viên của Trung ương. Rồi cuối cùng Đông giữ cũng tức quan trọng tới vai trò quốc phòng tối mật mà luật sư không thể nói được tóa được. (*Luật sư Quan bắt tóa cá chấp đã luật sư trình bày các cáng tác tối mà ông Đông đã tiếp bảo không nên nói*). Tóc gọi đnh mạng tiếp xúc với thân chết tôi sẽ nhiều và không, ai biết thì ai biết.

Sự thật rất rõ ràng, không phải đen trắng, mà là xám xanh, xám đen. Nếu ông Cẩn bảo toàn không có quyền thì cũng khó nghe. Nếu ông Cẩn có chối là không có quyền thì đã là bản năng tự vệ. Nhưng bảo ông Cẩn có quyền hành tuyệt đối của người chỉ huy thì thực cũng là lý lẽ. Vì vậy tôi viết đơn cùng tòa có ông Diệm, ông Nhu. Ông Cẩn là người ít học, không hề biết gì về binh chiến, chính trị, không đi đâu bao giờ. Hơn thế nữa, ở Cẩn cũng không phải là người có đủ điều kiện để bàn trên tất cả mọi công việc và nhất trí lớn. Bác sĩ Phúc là bác sĩ của chính phủ, đã chứng nhận điều đó.

Dành vị cố vấn cho ông Cẩn chỉ là danh từ : kẻ ; mà thân nhân tra kia ông Bảo Đại được Việt-minh phong cho chức cố vấn tối cao mà chẳng ai biết gì cả, ông ấy — Phải là « cố vấn chính trị » như ông Nhu thì mới là có chính phủ. Đã chứng minh điều đó.

Đánh vị cố vấn cho ông Cẩn chỉ là danh từ : kẻ ; mà thân nhân tra kia ông Bảo Đại được Việt-minh phong cho chức cố vấn tối cao mà chẳng ai biết gì cả, ông ấy — Phải là « cố vấn chính trị » như ông Nhu thì mới là có chính phủ. Đã chứng minh điều đó.

Vai trò của ông Cẩn là cần thiết trong vị trí của ông Cẩn. Ông N.Đ. Cẩn khai lang là đã viết được các đơn thấp thỏi và người chính quyền. Quý thà có tên hay không là quyền của quý tên. Các nhân chứng đã được nhắc tên và đã tới cho N.Đ. Cẩn đã là những người đang là cần tin cậy. Nhưng thế thì, thì ai mà chẳng đã bắt sẵn xa tại lối cho bị cáo. Chẳng phải người đã bắn mới phải đã quá rõ rệt. Tòa án bị ràng buộc vào các luật 4/64 ngày 28-2-64, nên tòa án không thể xét đến bơn được vì phải lên hệ vào các luật lệ đã có sẵn. Tòa án Cách mạng không phải là tòa án nhân dân, nên vẫn phải đưa vào luật mà xét xử.

Có một thiếu sót sau kin liêm gói gia đình bộ Ngô, nay đã dần dần phân tán vay. Không biết nay người đã sẽ sám hối chưa hay bây giờ, khi ngồi xem xét lành chưa của Cẩn, thì người ấy vẫn đi thờ hoàn lệ đi ngày nay vẫn vẫn vẫn tên các nước tân tiến mà nước Việt Nam chậm tiến của chúng ta vẫn đến đó gọi là ngoại nghiệp thì cô có thể dung nhau...

Rồi điểm pháp lý đi qua lãnh cực sự kiện cụ thể luật sư Vũ văn Quan nêu lên : «Phan quang Đông khởi dầu là nhân viên của Trung ương. Rồi cuối cùng Đông giữ cũng tức quan trọng tới vai trò quốc phòng tối mật mà luật sư không thể nói được tóa được. (*Luật sư Quan bắt tóa cá chấp đã luật sư trình bày các cáng tác tối mà ông Đông đã tiếp bảo không nên nói*). Tóc gọi đnh mạng tiếp xúc với thân chết tôi sẽ nhiều và không, ai biết thì ai biết.

Sự thật rất rõ ràng, không phải đen trắng, mà là xám xanh, xám đen. Nếu ông Cẩn bảo toàn không có quyền thì cũng khó nghe. Nếu ông Cẩn có chối là không có quyền thì đã là bản năng tự vệ. Nhưng bảo ông Cẩn có quyền hành tuyệt đối của người chỉ huy thì thực cũng là lý lẽ. Vì vậy tôi viết đơn cùng tòa có ông Diệm, ông Nhu. Ông Cẩn là người ít học, không hề biết gì về binh chiến, chính trị, không đi đâu bao giờ. Hơn thế nữa, ở Cẩn cũng không phải là người có đủ điều kiện để bàn trên tất cả mọi công việc và nhất trí lớn. Bác sĩ Phúc là bác sĩ của chính phủ, đã chứng nhận điều đó.

Dành vị cố vấn cho ông Cẩn chỉ là danh từ : kẻ ; mà thân nhân tra kia ông Bảo Đại được Việt-minh phong cho chức cố vấn tối cao mà chẳng ai biết gì cả, ông ấy — Phải là « cố vấn chính trị » như ông Nhu thì mới là có chính phủ. Đã chứng minh điều đó.

Vai trò của ông Cẩn là cần thiết trong vị trí của ông Cẩn. Ông N.Đ. Cẩn khai lang là đã viết được các đơn thấp thỏi và người chính quyền. Quý thà có tên hay không là quyền của quý tên. Các nhân chứng đã được nhắc tên và đã tới cho N.Đ. Cẩn đã là những người đang là cần tin cậy. Nhưng thế thì, thì ai mà chẳng đã bắt sẵn xa tại lối cho bị cáo. Chẳng phải người đã bắn mới phải đã quá rõ rệt. Tòa án bị ràng buộc vào các luật 4/64 ngày 28-2-64, nên tòa án không thể xét đến bơn được vì phải lên hệ vào các luật lệ đã có sẵn. Tòa án Cách mạng không phải là tòa án nhân dân, nên vẫn phải đưa vào luật mà xét xử.

Có một thiếu sót sau kin liêm gói gia đình bộ Ngô, nay đã dần dần phân tán vay. Không biết nay người đã sẽ sám hối chưa hay bây giờ, khi ngồi xem xét lành chưa của Cẩn, thì người ấy vẫn đi thờ hoàn lệ đi ngày nay vẫn vẫn vẫn tên các nước tân tiến mà nước Việt Nam chậm tiến của chúng ta vẫn đến đó gọi là ngoại nghiệp thì cô có thể dung nhau...

Rồi điểm pháp lý đi qua lãnh cực sự kiện cụ thể luật sư Vũ văn Quan nêu lên : «Phan quang Đông khởi dầu là nhân viên của Trung ương. Rồi cuối cùng Đông giữ cũng tức quan trọng tới vai trò quốc phòng tối mật mà luật sư không thể nói được tóa được. (*Luật sư Quan bắt tóa cá chấp đã luật sư trình bày các cáng tác tối mà ông Đông đã tiếp bảo không nên nói*). Tóc gọi đnh mạng tiếp xúc với thân chết tôi sẽ nhiều và không, ai biết thì ai biết.

Sự thật rất rõ ràng, không phải đen trắng, mà là xám xanh, xám đen. Nếu ông Cẩn bảo toàn không có quyền thì cũng khó nghe. Nếu ông Cẩn có chối là không có quyền thì đã là bản năng tự vệ. Nhưng bảo ông Cẩn có quyền hành tuyệt đối của người chỉ huy thì thực cũng là lý lẽ. Vì vậy tôi viết đơn cùng tòa có ông Diệm, ông Nhu. Ông Cẩn là người ít học, không hề biết gì về binh chiến, chính trị, không đi đâu bao giờ. Hơn thế nữa, ở Cẩn cũng không phải là người có đủ điều kiện để bàn trên tất cả mọi công việc và nhất trí lớn. Bác sĩ Phúc là bác sĩ của chính phủ, đã chứng nhận điều đó.

Dành vị cố vấn cho ông Cẩn chỉ là danh từ : kẻ ; mà thân nhân tra kia ông Bảo Đại được Việt-minh phong cho chức cố vấn tối cao mà chẳng ai biết gì cả, ông ấy — Phải là « cố vấn chính trị » như ông Nhu thì mới là có chính phủ. Đã chứng minh điều đó.

Vai trò của ông Cẩn là cần thiết trong vị trí của ông Cẩn. Ông N.Đ. Cẩn khai lang là đã viết được các đơn thấp thỏi và người chính quyền. Quý thà có tên hay không là quyền của quý tên. Các nhân chứng đã được nhắc tên và đã tới cho N.Đ. Cẩn đã là những người đang là cần tin cậy. Nhưng thế thì, thì ai mà chẳng đã bắt sẵn xa tại lối cho bị cáo. Chẳng phải người đã bắn mới phải đã quá rõ rệt. Tòa án bị ràng buộc vào các luật 4/64 ngày 28-2-64, nên tòa án không thể xét đến bơn được vì phải lên hệ vào các luật lệ đã có sẵn. Tòa án Cách mạng không phải là tòa án nhân dân, nên vẫn phải đưa vào luật mà xét xử.

Có một thiếu sót sau kin liêm gói gia đình bộ Ngô, nay đã dần dần phân tán vay. Không biết nay người đã sẽ sám hối chưa hay bây giờ, khi ngồi xem xét lành chưa của Cẩn, thì người ấy vẫn đi thờ hoàn lệ đi ngày nay vẫn vẫn vẫn tên các nước tân tiến mà nước Việt Nam chậm tiến của chúng ta vẫn đến đó gọi là ngoại nghiệp thì cô có thể dung nhau...

Rồi điểm pháp lý đi qua lãnh cực sự kiện cụ thể luật sư Vũ văn Quan nêu lên : «Phan quang Đông khởi dầu là nhân viên của Trung ương. Rồi cuối cùng Đông giữ cũng tức quan trọng tới vai trò quốc phòng tối mật mà luật sư không thể nói được tóa được. (*Luật sư Quan bắt tóa cá chấp đã luật sư trình bày các cáng tác tối mà ông Đông đã tiếp bảo không nên nói*). Tóc gọi đnh mạng tiếp xúc với thân chết tôi sẽ nhiều và không, ai biết thì ai biết.

Sự thật rất rõ ràng, không phải đen trắng, mà là xám xanh, xám đen. Nếu ông Cẩn bảo toàn không có quyền thì cũng khó nghe. Nếu ông Cẩn có chối là không có quyền thì đã là bản năng tự vệ. Nhưng bảo ông Cẩn có quyền hành tuyệt đối của người chỉ huy thì thực cũng là lý lẽ. Vì vậy tôi viết đơn cùng tòa có ông Diệm, ông Nhu. Ông Cẩn là người ít học, không hề biết gì về binh chiến, chính trị, không đi đâu bao giờ. Hơn thế nữa, ở Cẩn cũng không phải là người có đủ điều kiện để bàn trên tất cả mọi công việc và nhất trí lớn. Bác sĩ Phúc là bác sĩ của chính phủ, đã chứng nhận